

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 29 Φεβρουαρίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 88

ΑΓΝΩΣΤΗ

Ποτέ δε σέ αντικρύσανε τὰ μάτια μου,
Μὰ ὁ νοῦς μου στὸ πλευρό σου τρέχει αἰώνια
Καὶ ζοῦμε ταιριαστά, κ' εἶναι τριγύρω μας
Τριαντάφυλλα κ' ἀνθοὶ καὶ χελιδόνια!

Ποτέ δε σέ αντικρύσανε τὰ μάτια μου,
Μὰ ὁ σίγῃς μου τὸ δρόμο σου ἔχει πάρει,
Στῶν ἄστρων τὸ ἀντιχόρισμα σέ ἀγκάλιασε
Κ' ἔχει ἀπὸ σέ παρμένη ὅλη τὴ χάρη!

Ποτέ δε σέ αντικρύσανε τὰ μάτια μου,
Μὰ εἶναι ἡ ψυχὴ μου πάντοτε μαζί σου,
Τοῦ ἀγνώστου τὸ ἀνεξήγητο μᾶς ἔδεσε
Καὶ ζῶνει μᾶς τὸ φῶς τοῦ Παραδείσου!

ΘΡΑΣ. ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ LEGRAND*

Με ξέφηνε ὁ λόγος κάποιων Ἀθηναϊκῶν φύλλων γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Αἰμιλίου Legrand. Σὲ καιρὸ ποῦ περριδίδεται στὴν καταφρόνηση καὶ στὴν ὀργὴ τοῦ ἀθώου κόσμου ὅπου ἐργάζεται, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Τέχνης ἢ τῆς Ἐπιστήμης, ἀπάνου στὴ νέα μας γλῶσσα καὶ στὰ νέα μας γλωσσικὰ μνημεία, σὰν ποιητῆς ἢ σὰν ἀπλῶς ἐρευνητῆς, σὲ καιροὺς τέτοιους ὁ θρῆνος αὐτὸς ποῦ ἀκούστηκε ἀπὸ τίς στῆλες κάποιων ἐφημερίδων γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Legrand καὶ τὰ ρητορικὰ λουλούδια ποῦ σκορπίστηκαν ἀπάνου στὸ μνήμα του εἶναι γιὰ νὰ παραξενέψουν τὸν ἥσυχο παρτηρητῆ, κι ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν κάμουν πικρὰ νὰ γελάση καὶ σατυρικώτατα.

Παράπλευρα μὲ τὸ Σάθα καὶ ὁ Legrand, ἀν δχι μὲ τὴν τόλμη καὶ μὲ τὴ φαντασία τοῦ πρώτου, μὰ μπορεῖ μὲ πῶς πολλὴ προσοχή, μᾶς ἔδωκε τὴν εἰκόνα ἐνὸς μεγάλου δουλευτῆ ποῦ τὴ ζωὴ του ὅλη

* Σημειώθηκαν οἱ γραμμὲς αὐτὲς ἀπὸ καιρὸ, γιὰ τὰ δοθοῦνε κάπου, τίς μέρες ποῦ μάθαμε πὺς πέθανε ὁ Legrand, κι ἀπομείνανε λησμονημένες μέσα στὸ συρτάρι. Τώρα μὲ τὴν εἰδηση πὺς ὁ Ψυχάρης διωρίστηκε καὶ στὴν ἔδρα τοῦ πεθαμένου (νίκη καὶ τοῦτο πολυσημάντη τῆς γλωσσικῆς ιδέας), καὶ πὺς ἄρχισε στὶς τρεῖς τοῦ μήνα τοῦτου καὶ τὸ νέο μάθημά του στὸ Παρίσι καὶ πὺς μίλησε γιὰ τὴν ἐσπουδῆ ποῦ ἤθραν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα στὴ Γαλλία, τίς ἐναθυμήθηκα τίς γραμμὲς αὐτὲς, καὶ τίς στέλω τοῦ «Νουμά».

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΜΕΝΟΣ ΓΙΑΛΛΗΝΤΑΣ

τὴν πέρασε στὸ ψάξιμο, στὸ ξεθάμα, στὴν ἐξέταση καὶ στὸ φανέρωμα τῶν ἔργων ἐκείνων, ἱστορικῶν ἢ λογοτεχνικῶν, ἀπὸ τὰ χρόνια μας τὰ μεσαιωνικὰ ἴσα μὲ τὰ χτεσινὰ μας, ὄλων ἐκείνων ποῦ ἀπὸ τὸ παίημα τοῦ Σπανέα, ἐν' ἀπὸ τὰρχαιότερα λείψανα τῆς δημοτικῆς γλώσσας ἴσα μὲ τὰ χαρτιά ποῦ μᾶς λένε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρήγα, σημάδια εἶναι ὀλοφάνερα σεβάσμια τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, ἀθάνατης μὲ ὄλα τῆς τἀλλάγματα, σὲ ὅποιο τῆς ἐνεργείας τῆς κύκλου, σὲ ὅποιον καιρὸ τῆς ἱστορίας τῆς. Ὁ φωτοστέφανος τοῦ γόνυ τραγουδιστῆ δὲν κυκλώνει τὸ κεφάλι τοῦ σοφοῦ ποῦ δουλεύει παρήμερα. Ἐνας περιμαζωχτῆς εἶτανε κάθε λογῆς ὕλικῶν, καὶ λιθαριῶν ἄχαρων, καὶ πετραδιῶν ποῦ κάτι ἀξίζουν. Ὅμως μὲ ὅλα τούτα, μὲ τὰ λιθάρια καὶ μὲ τὰ πετράδια, μὲ πυραμίδα ὕψωσεν, ἐργάτης μὲ τὰ σιδερένια χέρια του. Καὶ ἀπάνου στὴν κορφή τῆς πυραμίδας αὐτῆς θὰ στυλωθοῦνε μὲ μὲρα, ἀπείραχτα ἀπὸ τίς προσβολὲς τῶν κάθε εἶδους βαρβάρων, τὰ εἰδῶλα τῆς νέας μας Ἱστορίας, τῆς νέας μας Τέχνης. Δόξα καὶ τιμὴ στοὺς τέτοιους δουλευτᾶδες, τοὺς εὐεργετικούς, σὲ κάθε Σάθα καὶ σὲ κάθε Legrand!

Καὶ γιὰ τοῦτο σωστά στὴν περίστασιν αὐτὴ στοχάστηκε τὸ «Ἄστυ» νὰ ζητήσῃ τοῦ Μηλιαράκη δύο λόγια γιὰ τὸν «ἀοίδιμο», καθὼς τὸν εἶπε, νεκρό. Καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀρμοδιώτερος ὁ ἐκδότης τοῦ «Διγενῆ Ἀκρίτα», ὁ εὐσυνείδητος καὶ δοκιμασμένος μας

πείζογράφος τῶν «Κυκλαδικῶν» καὶ τοῦ «Βασιλείου τῆς Νικαίας», νὰ πὺς ἀρχίζει τὴ γραμμὴν στὴν ἐντέλεια σημείωσή του γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Legrand:

«Ὁ θάνατος τοῦ Αἰμιλίου Λεγρὰνδ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς μεγίστη ἀπώλεια ἠθικὴ διὰ τὴν φιλολογογίαν καὶ ἱστορίαν τῆς νέας Ἑλλάδος».

Καὶ νὰ πὺς τὴν τελειώνει:

«Ἡ ἐργασία τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὑπῆρξε μεγίστη. Ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ πᾶν ὅτι ἐλληνικὸν ἐμπνεύμενος ἤγειρε διὰ τῆς φιλοπονίας του ἀγῆρατον κολοσσάϊον μνημείον, τὸ κάλλιστον ὅπερ θέλει δικτηρήσει ἀγῆρατον τὴν μνήμην αὐτοῦ εἰς τοὺς περὶ τὴν νεωτέραν φιλολογογίαν καὶ ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος διατριβόντας, ἰδιαίτερος δὲ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησι».

Κ' ἐν ἄλλο φύλλο, «καὶ Ἀθήναι», σ' ἓνα ἀρθρο γιὰ τὸν πεθαμμένο, ποῦ τὸ ξεχωρίζει ἓνας φλογερὸς ἐνθουσιασμός, ἔκρινε χρέος τῆς νὰ φωνάξῃ; Ὁ μέγας τῆς Ἑλλάδος θαυμαστής, ὁ μέγας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων θιασώτης καὶ προστάτης ἐν τῇ ξένη ἀπέθανε κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὁ Λεγρὰνδ, ὁ ἀποθησαυρίσας ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος καὶ οὐτινος τὰ τελευταῖα ἔργα, ἀνέκδοτα ἀκόμη, θ' ἀποτελείσῃ τὴν μεγάλην ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς φιλολογογίας συμβολήν.

Ὅμως γιὰ τοῦτο εἶπα στὴν ἀρχὴ πὺς μὲ ξαφνισεν ὁ λόγος κάποιων ἀθηναϊκῶν φύλλων γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Legrand. Καὶ τὰ δύο φύλλα ποῦ σημείωσα παραπάνου φιλοτιμήθηκαν στὴν τελευταῖα γλωστοτριχυμία ποῦ ξέσπασε νὰ κηρύξουν «προδότας τῆς πατρίδος» καὶ «ὑπονομεῖς τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ», καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν ἀλύπητα στὰνάθεμα τοῦ κόσμου ὄλους ἐκείνους ποῦ γράφουν τὴν Ἑλληνικὴν μας γλῶσσα τὴ δημοτικὴ καὶ ὀπωσδήποτε βοηθοῦνε τὴν προκοπὴ τῆς. Μὰ πὺς τώρα συμβιβάζεται ἡ πατριωτικὴ ὀργὴ τῶν δύο φύλλων μὲ τὸν ἐνθουσιασμό τους καὶ μὲ τὸ λιθάνισμα το εὐλαβέστατο πρὸς τὸν γάλλο μεσαιωνοδίφη ποῦ εἶτανε κι' αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπάρατους ξένους ποῦ τὴν προδίδουν τὴν πατρίδα μας κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς βαλμένους νὰ ὑπονομεύουν τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γιὰτ' εἶταν κηρυγμένος θαυμαστής τῆς δημοτικῆς γλώσσας, ποῦ τὴν πίστευε τὸ πῶς κατάλληλο ὄργανο γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐθνικῆς μας τέχνης καὶ ζωῆς; Καὶ τοῦτο δείχνει ἀκόμα πὺς πολλὲς φορὲς ἢ δὲν ξέρουμε τί γράφουμε ἢ πὺς δὲν πολυφροντίζουμε γιὰ νὰ χουν κάποια λογικὴ ἀλυσίδα τὰ γραμμὲνα μας ποῦ κάνει τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ περίστασιν αὐτὴ μοῦ δίνει ἀφορμὴ νὰ βάλω ἐδῶ, πιστὰ μεταφρασμένο, κάποιον γράμμα τοῦ Λεγρὰνδ πρὸς κάποιον δικό μας ποιητῆ, ποῦ ἔτυχε νὰ κρατῶ στὰ χέρια μου. Τὸ γράμμα τοῦτο σταλμένο πρὸ δεκαοχτῶ χρονῶν, δὲν ἔχασε τὴ φρεσκάδα του,

και πὸ πολὺ ταιριάζει, καθὼς τὴν δημοσιεύεται, ἀπάνου σὲ ζήτημα ἀνόητα μεταποτισμένο, μὰ πάντα σημερινικώτατο. Νὰ τὸ γράμμα :

«Παρίσι, 24 τοῦ Γεναρίου, 1886

Κύριε,

Γνωρίζω καὶ ἀπὸ πολὺ καιρὸ τιμῶ, καθὼς τὰ εἶχον, τὰ ἐξαιρετικὰ ποιήματα ποὺ δημοσιεύετε συχνὰ εἴτε στὴν «Ἐστία» εἴτε ἄλλου. Ἔβαστε ἀπὸ ἐκείνους (ἀλλοίμονο! πάρα πολὺ λιγοστοὶ στὴν Ἑλλάδα εἶναι) ποὺ ταιριάζοντας τὸ παράδειγμα μὲ τὸ παράγγελμα δείχνουν πῶς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ μόνο ὄργανο ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ἕνας ποιητὴς ποὺ ἀξίζει ποιητὴς νὰ λέγεται.

Πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐβλεπα γραμμένο ἀπὸ σὰς στὴν ἴδια τούτη γλῶσσα ἕνα ἔργο π ε ρ ὶ ! Ἔτσι καθὼς βαθεῖα γνωρίζετε καὶ καλὰ κατέχετε τὸ ἀσύνκριτο αὐτὸ ἴδιωμα, θὰ μπορούσατε νὰ δείξετε, καλῆτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ παραστήσει μὲ τὴ δημοτικὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα τίς ἐψηλότατες ἰδέες. Ἐδῶ σ' ἐμᾶς γενικῶς πιστεύουν τὸ ἐναντίο. Κ' ἐγὼ φρονῶ ἀκράδαντα πῶς ὅ,τι ἐδῶ πιστεύουν εἶναι βαθεῖα πλάνη. Ὅ,τι γράφτηκε ὡς τὴν στὴν τεχνικὴ καὶ στὴν ἀψυχή γλῶσσα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν βιβλίων, εἶναι προωρισμένο νὰ χαθῆ σὲ μελλόμενον καιρὸ, ποὺ πῦλὸν δὲ θάδραγῃ νᾶρθῃ. Κι ἀπὸ τὸ θαλασσοχαμὸ αὐτό, ποὺ τὸν εἶχομαι μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά, δὲ θὰ περιορισθῶναι παρὰ μονάχα ἔργα σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχετε γράψει.

Ἔμαθα πῶς θὰ τυπώσετε σὲ τόμο τὰ ποιήματά σας. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε μερικὰ ἀντίτυπα. Ἔχω σκοπὸ νὰ τὰ δώσω γιὰ ἐξήγηση τῶν μαθητῶν μου ποὺ ἀκοῦνε τὸ μάθημά μου τῆς νέας Ἑλληνικῆς σιὴν Ἑθνικὴ Σχολὴ τῶν ζωντανῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

Μὲ τὴ βαθύτατην ἐκτίμησίν μου
EMILE LEGRAND

×

Ὁ ποιητὴς ποὺ ἔλαβε τὸ γράμμα, ὅσο τιμητικὸ κι ἂν εἶτανε γιὰ τὸ ἔργο του, ὅμως τὸ ἤρε κάπως ὑπερβολικὸ καὶ γιὰ κείνο καὶ γιὰ τὴν καθαρεύουσα, καὶ τὴ γνώμη του κάπως ἀπόλυτα ριγμένη. Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἐπιστολογράφου, ποὺ τὸν παρακινούσε νὰ συνθέσῃ πεζογράφημα στὴ δημοτικὴν, τὸν τρώαξε ὅσο τοῦ φάνηκε τότε τολμηρὴ καὶ δυσκολοκατόρθωτη, ὅσο μεγαλοφάνταστη κι ἂν εἶταν. Στὸ γὰλλο ἐπιστήμονα ἀποκρίθηκε ὁ ποιητὴς τραυλιζοντας κ' ἐξομολογούμενος

τὴν ἀδυναμία του νὰ πραγματοποιήσῃ τέτοιο πόθο. Ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε ἀδίκιο. Νέος εἶταν τότε, καὶ ποθενὰ δὲν εἶχε ἀκόμα στερεὰ πατήσαι, κ' ἔψαχνε ἀκόμα γιὰ νὰ βρῆ τὸ δρόμο του. Τίποτε δὲν ἐρχεται οὐρανοκατέβητο, μηδὲ μὲ μίαν ξεφουτρώνει. Ὅλα γίνονται μὲ τὸν καιρὸ κι' ἀγάγια ἀγάγια καὶ μ' ὄλα τὰ ἐμπόδια μεγαλώνουν. Στὰ 1886 κανεὶς μας στὴν Ἀθήνα δὲ μπορούσε καθαρὰ νὰ φαντασθῆ πεζοῦ λόγου ζετούλιγμα στὴ δημοτικὴ. Ὅμως ὁ πόθος τοῦ Legrand δὲν ἀπόμεινε στὰ χαμένα. Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, λαμπερὰ καὶ βροντερὰ τοῦ ἀποκρίθηκ' ἕνας ἄλλος ποιητὴς. Ἐκεῖνος ποὺ ἔγραψε τὸ «Ταξίδι».

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

— Βλέπεις ἀφτὴ τὴ ζουγραφιά, εἶπε ὁ κ. Προστυχιδὴς ἐνθουσιασμένος, τὴ βλέπεις; Εἶναι ἀριστούργημα... τοῦ μεγάλου ζουγράφου Μεσσονιέ τὴν πλέρωσα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα...

— Μὰ μὲ τὴ χρυσὴ κορνίζα μαζί βέβαια, σὶδρ Προστυχιδῆ, ἀπάντησε ὁ φίλος κοιτάζοντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἀπὸ τὴν Πόλην ἔρχουμαί
κι' ὡς τὴν κορφή κανέλλα,
ἀπ' τοῦ Δροσίνῃ ὑπερβολὴς
ὡς κρίση τοῦ Βικέλα.

ΠΟΥΛΑ Ο ΚΥΣΤΙΣ

— Βλέπεις ἐκεῖνον; ἐκεῖ τὸν ἀψηλό; Εἶναι μεσίτης μεγάλος... ἀπὸ τὸ Χρηματιστήριον.

— Κ' ἔχει χρήματα;
— Ναί, ἔχει... ἔχει τὰ δικά μου

Τελεφταῖα στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἕνας Γάλλος ἐπιστήμονας ἀπόδειξε πῶς πολὺς καιρὸς χάνεται μὲ τὸ νὰ τυπώνονται τὰ βιβλία μὲ μαῦρα γόμματα ἀπάνου σ' ἄσπρο χαρτί, καὶ πῶς εἶναι πολὺ προτιμότερο νὰ τυπώνονται μ' ἄσπρα γόμματα ἀπάνου σὲ μαῦρο χαρτί.

— Πῶς τὸν ἀφίνουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἔξω ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο, εἶναι μυστήριον.

— Λοιπὸν ἄς τὸν ὀνομάσωμε Μυστηριώτην.

— Μοῦ δίνεις, παρακαλῶ, λίγο καθάρσιο;

— Τὸ θέλετε σὲ στίχους ἢ σὲ πεζο;

— Μὰ... συνήθως τὸ παίρνω σὲ χάπια.

— Κατάλαβα. Ὅριστε ἕνα κουτάκι «Ἀλγῆ». Ἐνα τὴν Πρωτὰ κ' ἕνα τὴν Ἑσπερινή.

— Ὁ καημέν.σ! Πολὺ αὐστηρὴ ποινὴ ὅμως, γιὰ ἕνα τίποτε!

— Τί ἔκαμε;

— Ἐκαψε τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ συνάξῃ χρήματα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια.

— Κ' ἡ ποινὴ;

— Νὰ διαβάξῃ ἕνα χρόνον τὰ ἄρθρα τοῦ Κουρούπη.

Χατζιδανίς. Πῶς; Εἶπες πῶς μὲ νομίζεις συκοφάντη; Θὰ μοῦ δώσης λόγο.

Πάλλης. Δὲ σοῦ μοιάζω νὰ λέω ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Δὲν εἶπα καθόλου πῶς σὲ νομίζω συκοφάντη. Εἶπα πῶς εἶσαι.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Γ'

Manchester, Φλεβάρης τοῦ 1904.

Χάρη στὸ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο (λένε κιόλας οἱ ἀντιπροστατευτικοὶ) ἡ Λόντρα ἔγινε τὸ τραπεζικὸ καὶ χρηματιστικὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Στὴ μεγάλη τῆς εἰσαγωγῆ κ' ἐξαγωγῆ χρωστεῖ ἡ Ἀγγλία τὴ σημαντικὴ προκοπὴ τῆς ναυτιλίας τῆς, ποὺ ἔτσι ἔγινε φτηνὴ καὶ ἀφελιμη. Ὁ Ἄγγλος εἶναι σήμερὰ ὁ μετακομιστὴς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνοιχτὴ εἰσαγωγὴ ἔκαμε τὴν Ἀγγλία κέντρο ἀπ' ὅπου μοιράζονται ὄχι μονάχα δικά τῆς παρὰ καὶ ξένα προϊόντα.

Οἱ δασμοὶ θὰ προστατέψουν τὸν Ἄγγλο στὸν τόπο του, ὄχι ὅμως καὶ σὲ οὐδέτερες καὶ προστατευτικὲς ἀγορὰς. Σ' αὐτὲς μάλιστα συναγωνίζεται καλλίτερα μὲ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο, γιὰτὶ ἔτσι παράγει φτηνότερα ἐνῶ ἡ προστασία μεγαλώνοντας τὸ ἐξοδὸ τῆς παραγωγῆς θ' ἀνεβάσῃ τίς ἀγγλικὲς τιμὲς καὶ τ' ἀγγλικὸ ἐμπόριο θὰ ὑποφέρῃ. Ἐπειτα ἴσα ἴσα ἐκεῖ ποῦ οἱ προστατευτικοὶ δασμοὶ ζημιώνουν πὶὸ πολὺ τὴν ἀγγλικὴ ἐξαγωγὴ, δηλαδὴ στὴν Ἀμερικὴ, ἀκόμα καὶ βάζοντας δασμοὺς δὲ θὰ μπορέσῃ ἡ Ἀγγλία νὰ συναγωνίζεταί.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

„ΚΑΤΑ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΔΩΡΟΥΜΕΝΟΣ“

Εἶν' ἀπίστευτο τὸ νάρκωμα τοῦ μυαλοῦ καὶ δὲ χωραεὶ στὸ νοῦ τὸ πνευματικὸ φλώωμα τῶ δασκάλου μας· κ' εἶναι νὰ φρῖξει τινὰς μὲ τὸ σκοτάδι ποὺ ναι σωριασμένο μὲς' στὰ κεφαλάκια τους, ὕστερ' ἀπὸ τόσο φῶς ποὺ χύνει γῦρο τους ἡ ἐπιστήμη στὰ γλωσσικὰ ζητήματα. Ἐπεσε τηλεφταῖα στὰ χέρια μου ἕνα βιβλιαράκι ἐνοῦς μεγαλοδιδασκάλου «λεξικὸν κτλ. Γ. Δ. Ζηκίδου». Νὰ θέλῃσαι νὰ κρίνει κανεὶς σοβαρὰ τίτοιες κωμωδίες μολεθεῖ τὴν τέχνην καὶ δείχνει ἀπλοκαρδίᾳ πιότερη ἀπ' ὅση χρειάζεται σὲ ἄνθρωπο τοῦ κοινοῦ νοῦ. Νὰ τίς ἀφίνει πάλ' ἔτσι, πλανέβουν τὸν ἄμαθο κόσμον. Κ' ἔχουμε τόσους Ρωμιοχάχηδες ποὺ τρελαίνονται γιὰ τὰ ἑλληνιστικὰ τοῦτα ἑχτρώματα ἀνὰ ποιησώμεθα (σελ. προλόγου ε'), ἀναγκαίως ἔχει νὰ γίνηται (σ. π. ἰσ'), ἀνὰ μεταχειρισθῆται (σ. π. ἰθ'), κτλ.— Ἄν ἀγαπᾶτε τὸ Θεὸ σας, τί γλῶσσα εἶναι τούτη!

Ἐστίνωμα τὸ λοιπόν, ἕνα γερὸ ἐστίνωμα τοῦ δασκάλου τῆσπ' ἄλλο. Πιάσ τον ἀπ' τὸ σέβερκο, τίναξ' τὸνα μὲ δύο νὰ δαῖς νὰ πῆσουν τὰ μπιχλιμπιδία του καὶ νὰ μείνῃ ὁ δάσκαλος ἴωτα μοναχῆ. Ἀφτὸ καὶ σώνει.

Γιὰτὶ τὸ γράφει ὁ διακρηπὴς καθηγητὴς ἀφτὸ τὸ λεξικό; Πρῶτα γιὰ νὰ δείξῃ λέει (σ. πρ. ζ') πῶς κ' οἱ καθηγητᾶδες τοῦ Πανεπιστημίου εἶν' ἀγράμματοι. Ἀμ' ἀφτὸ δὲ τὸ ξέρουμε· ὅμως ὁ σκοπὸς του εἶναι καὶ πρακτικὸς, ὀνειρέβετ' ὁ ἄνθρωπος ἴσως καὶ τινάζουνε κανέναν ἀγράμματο καὶ βάλου ἀφτόνα, τὸ γραμματισμένο (;)— ὅθ τὴ δοῦμε παρακάτω τὴ γραμματισμένη του. Δέφτερο γιὰ νὰ μᾶς δώτῃ ὕφος φιλολογικῆς γλώσσας. Νὰ καὶ τὸ δείγμα: «Παρ' ἡμῖν δ' οὐ μόνον ἡ περι τὴν ὀρθογραφίαν ἐπιμέλεια διασύρεται μικροῦ λόγου ἀξία νομιζομένη, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἀταλαίπωρος (!) πολλάκις καὶ εἰκαῖα (γιὰ III) δημιουργία γίνεται νέων ὄρων, ἀναγκαίων ὄντων ἐν τῇ γλώσσῃ (τιμὴ στὰ μούτσουνά σου)... εἶναι δ' οἱ νέοι οὗτοι ὄροι ἢ ὅλων ἀνελλήνιστοι παρὰ τοὺς κανόνες τῆς ἑλλ. γλώσσῃς δημιουργηθέντες ἢ ὅλων ξενισμοὶ (ὑπάρχουν καὶ ξενισμοὶ μὴ ὅλων;) ἐκ μεταφράσεων ὀνειῶν λέξεων εἰσφθαρέντες, (βᾶί! βᾶί! βᾶί!)... Πάντα δὲ ταῦτα ἀναγκαίως ἔχει νὰ συμβαίνωσιν ἐν τῇ γλώσσῃ (μπαρέμ μὲ συμπᾶτιο ντὲ λᾶς τζάνουμ λογιώτατο!) διότι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι πολλάκις σκαϊότατοι τον νοῦν (Κύριε ἐλέησον!) τυγχάνοντες καὶ ἀπειροκαλώτατοι (Κύριε ἐλέησον!), ἀμέτοχοι δ'

ὅλων φιλολογικῶν (;) γνώσεων (τὴν βρίσκοντες— ἄ pardon!) ὄντες (κ' ἐγὼ εἶπα: παραπάνου εἶπε τὴν χάνοντες, τώρα θὰ πεῖ τὴν βρίσκοντες) τρέπονται (δὲν ντρέπονται, ἀδελφέ!) ἐπὶ συγγραφᾶς καὶ θράσους ἀφορήτου ἐμφορηθέντες (Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον!) ἀποφαινόμενοι καὶ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος γνώμην ἄκαιρὰ τίνα λέγοντες (νὰ ποῦ λέει τοῦ λόγου του τὰ ἐπίκαιρα)... καὶ δεινοῖς περιπίπτοντες ἀμαρτήμασι (ὁ Θεὸς νὰ τοὺς λυπηθεῖ καὶ νὰ τοὺς συχωρέσῃ!) κατὰ πᾶσαν σχεδὸν περίοδον κτλ. (σελ. προλ. θ'—ια')

Ἄφ ποιητᾶδες καὶ λογογράφοι! τί λέτε τοῦ λόγου σας γι' ἀφτὴ τὴ γλῶσσα; Ἀκολουθεῖτε λοιπὸν τίς συμβουλὲς τοῦ δασκάλου καὶ σερβίρετε ἔστους ἀναγνώστες σας ἀηδίες, ἄβια μὴ καὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀκούσθησε φωνῆς τοῦ Βραχμάνου: «σκαϊότατοι τὸν νοῦν καὶ ἀπειροκαλώτατοι κτλ.» βλέπε πάρα πάνω τὸ ζομολογητᾶρι του καὶ διαβάστε το καὶ πέσετε στὸ ἥμαρτον νὰ σᾶς σχωρέσει μὴν τύχει καὶ κριματιστεῖ ἡ ψυχὴ σας καὶ πᾶτε κατὰ κράτος κολασμένοι, κακομοῖρδες.

Δάσκαλε, δάσκαλε! ἄκου νὰ σ' τὸ πῶ σοβαρὰ καὶ νιώσ' το καὶ σὺ, ἄς τὸ νιώσουν καὶ ὅλοι οἱ ὀμώμοιοί σου! Βαρβαρισμοὶ καὶ σολοικισμοὶ εἶναι ἡ μαγιά τῆς κατάρρευσης· ἢ νὰ γράφεις ρωμάϊκα, ποῦ τὸ γλωσσικὸ σου αἴστημα δὲ θὰ σ' ἀφίσει νὰ λαθεῖσαι, μῆτε στὴν κατασκευὴ τῶν καινούριων ὄρων, μῆτε σὲ τὸν ἀποπροσανατολισμὸν κατὰ τὴν κα-

Ἡ προστασία δὲ γίνεσθαι μῆτε κεφάλαιο, μῆτε ἀγορῆς, καὶ μῆτε προσθέσει τίποτε στὸ σύνολο τῆς παραγωγῆς, παρὰ μονάχα μετακινᾷ κεφάλαιο καὶ ἐργασία ἀπὸ μιᾶς βιομηχανίας σ' ἄλλη. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει δὲ καὶ τέτοια ἀπεριόριστη προμήθεια ἐργασίας, καὶ μάλιστα πιδέξιας ἐργασίας, ποῦ νὰ μπορῆ νὰ τὰ κἀνῃ ὅλα, καὶ τί τὸ ὄφελος λοιπὸν κινουμένης βιομηχανίας ποῦ θὰ διώξῃ κάποιαν ἄλλη, ἐξὸν ἂν εἶναι πρὸς ὠφέλιμη; Εἶναι καὶ τόσο δύσκολο ν' ἀποφασίσῃς ποιά βιομηχανία χρειάζεται πιότερη προστασία, ποῦ ὁ καθένας θὰ μεταχειρίζεται μέσα γιὰ νὰ προστατευθῇ ἢ δική του. Ὅπου ὑπάρχει τέτοιον σύστημα τὸ γενικὸν συμφέρον δὲν τὸ κοιτάζει κανένας. Στὴν Ἀμερικὴ οἱ κεφαλαιούχοι καὶ βιομήχανοι ἐξοδικάζουν ἐκτακτομύρια σ' ἐκλογές, βγάζουν κάποτε δικὸν τους βουλευτὴν, ἔχουνε μεγάλες ἐφημερίδες δικῶν τους, ἀγοράζουν τὸ νομοθέτη καὶ ἐκχειρῶνουν τὸ λαόν, ἐνῶ ἡ Ἀγγλία τὸ χρωστᾷ πολὺ στὸ ἀνοικτὸ τῆς ἐμπόριο ποῦ τὸ Κράτος, οἱ Βουλῆς καὶ οἱ δημόσιοι τῆς ὑπάλληλοι εἶναι τίμιοι καὶ ἄγνοοι.

Ὅσοι ἐντόπιοι τεχνίτες δὲν τοὺς πειράζει ὁ ξένος συναγωνισμός, ὅπως λ. χ. οἱ χτίστες, καὶ ὅσοι ἔχουν ὀρισμένον εἰσόδημα ἢ μιστό, ὅπως ἐπιστήμονες γραμματικοί, δοῦλοι, ὑπάλληλοι κτλ. θὰ ὑποφέρουν τὴν μεγαλύτερη ἀκρίβεια, δίχως καμμιά ἀνταποκριτικὴ ὠφέλεια. Καὶ νὰ πληθύνῃ ἡ δουλειὰ τῶν ἐργατῶν, ἢ καὶ ν' ἀνέθουν τὰ μεροκάματα, πάλι δὲ θὰ ὠφελῆθῃ ὁ ἐργάτης ἀπὸ προστασία, γιὰτι ἄλλο τόσο ἂν ὄχι καὶ πιότερο, ἢ ἀκριβήθουν ὅλα του τὰ χρεαστά, καὶ ἔτσι ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ μεροκάματος θὰ λιγοστεύσῃ. Οἱ ἀληθινὰ γερῆς καὶ ὠφέλιμης βιομηχανίας δὲ χρειάζονται προστασία, ποῦ μάλιστα τίς ζημιώνει. Τὴ βοήθεια τοῦ Κράτους θὰ τὴ ζητήσουν οἱ λιγώτερο ἐνεργητικῆς καὶ χειρότερα καταρτισμένους δηλαδὴ ὅσοι δὲ θὰ πρόκοβον ἀβοήθητες καὶ ποῦ τὸ κεφάλαιόν τους κάλλιο νὰ μῆ πρὸς ἄλλη δουλειὰ. Βιομηχανία ποῦ δὲ βασιεῖται μονάχα τῆς δὲν εἶναι ἀρκετὰ ὠφέλιμη στὸν τόπον ποῦ ν' ἀξίζει προστασία. Ἐπειτα ὁ ἀνοικτός συναγωνισμός κεντρίζει, δυναμώνει καὶ εἶναι παραγωγικός, ἐνῶ κυβερνητικὴ βοήθεια φέρνει χαλῶσιν καὶ ζεπεσοῦρα. Στὰ παλιὰ χρόνια στὴν Ἀγγλία τὰ πρὸ προστατευμένα τῆς ἐμπόρια, ὅπως τῶν μεταξωτῶν, μάλλιων κτλ. εἴτανε καὶ τὰ πρὸ ἀστακα καὶ πρὸ ἀρρωστιαρικία. Μὲ λεύτερη καὶ φτηνὴ παραγωγή βιομηχανίας ποῦ ζημιώθηκαν ἀπὸ ξένους δασμούς βρῆκαν καλλίτερη δουλειὰ ἄλλοι.

Οἱ προστατευτικοὶ δασμοὶ μιὰ καὶ τοὺς βάλῃς δὲ σηκώνονται πρὸς καὶ τείνουν πάντα νὰ μεγαλώ-

νουν. Βιομηχανία ποῦ χαμηλότερη ἀπὸ προστασία θὰ συναγωνίζεται χειρότερα μὲ τίς ξένες, καὶ ὅλο θὰ ζητᾷ μεγαλειότερους δασμούς. Τὸ κέρδος τοῦ ὁ βιομήχανος θὰ τὸ πρσμένῃ ἀπὸ τὸ Κράτος ἀντὶς ἀπὸ τὴ βιομηχανία του. Ἐπειτα αὐτὸ τὸ σύστημα στάθηκε ἡ αἰτία τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν συνδικάτων τῆς Γερμανίας καὶ Ἀμερικῆς ποῦ ἀνεβάζοντας τίς τιμὰς ζημιώνουν τὴ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριο. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει σήμερα τέτοια συνδικατὰ γιὰτι αὐτὰ κἀδύνατο νὰ ζήσουνε δίχως προστασία καὶ μὲ ἀνοικτὸ συναγωνισμό.

Ἡ πολὺ μεγαλύτερη εἰσαγωγή τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τὴν ἐξαγωγή τῆς μαρτυρεῖ πλοῦτον καὶ ὠφέλιμον ἐξωτερικὸν ἐμπόριο καὶ δὲ θὰ πῆ πὸς ὁ τόπος ἐξοδικάζει πιώτερα ἀπ' ὅτι μπάζει. Αἰτίες τῆς εἶναι οἱ τόκοι ἀπὸ κεφάλαια ἐντομμένα στὸ ἐξωτερικὸν καὶ κερδῆ ἀπὸ ἐμπόριο, ναυτιλία, ἀσφαλείς κτλ. Τὸ ἐμπόριο δὲν εἶναι παρὰ ἀπλὴ ἀλλάξιαν—πραγματεια μὲ πραγματεια. Ἡ εἰσαγωγή πλερώνεται μὲ τὴν ἐξαγωγή καὶ ὄχι μὲ χρῆμα, καὶ θὰ μείνῃ πάντα καὶ μεγάλο κέρδος, διαφορετικὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριο θὰ ζημιώνει τὸν τόπον ἀντὶς νὰ τὸν ὠφελῇ. Λοιπὸν ὅσο μεγαλύτερη ἢ ἀνταλλαγὴ τόσο μεγαλύτερο τὸ κέρδος. Ἄ λιγοστεύσῃ τὴν εἰσαγωγή, θὰ λιγοστεύσῃ καὶ τὴν ἐξαγωγή. Τὸ σύνολο τοῦ ἐμπορίου εἶναι τὸ καθαυτὸ σημάδι ἐμπορικῆς εὐτυχίας, καὶ ὄχι μονάχα ἢ ἐξαγωγή. Μῆτε εἶναι ἀλήθεια πὸς ἡ Ἀγγλία ἐξοδικάζει κεφάλαιο. Τὸ ἔσοδον τοῦ Κράτους ἀπὸ τὸν φόρον ἀπάνω στὰ εἰσοδήματα, καθὼς καὶ τὸ εἰσόδημα τῶν Ἀγγλῶν ἀπὸ χρήματα τοκισμένα στὸ ἐξωτερικὸν, δείχνουν ὀλοφάνερα πὸς τὸ κεφάλαιο τοῦ τόπου πληθαίνει. Τῶν καρβούνων τῆς ἢ ἐξαγωγῆ δὲν εἶναι ἐξαγωγή κεφαλαίου, ὅπως δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐξαγωγή τῶν πραγματειῶν τῆς ποῦ χρειάζονται κάρβουνα γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν. Τὰ κάρβουνα δὲν ἔχουν ἀξία, παρ' ὅταν δουλεύουν καὶ πουληθοῦν καὶ αὐτὸ θὰ πῆ ἐργασία, μετακόμιση, ἐμπόριο, καὶ λοιπὸν μεγαλύτερο πλοῦτον καὶ κεφάλαιο.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν προστατευτικῶν δασμῶν φέρνει μεγάλες δυσκολίες, ταμειακῆς, οικονομολογικῆς καὶ ἐμπορικῆς. Χρειάζεται δύσκολο καὶ ἀτέλειωτο δασμολόγι, ποῦ θὰ πῆ χασομέρι, μεγάλο ἐξοδον, πολλὰ ἐμπόδια στὸν ἐμπορὸν, πλήθος ὑπάλληλων καὶ βέβαιον λαθρεμπόριον. Εἶναι καὶ σφάλμα νὰ θαροῦν πὸς ἐπειδὴ οἱ δασμοὶ θὰ λιγοστεύουν τὴν εἰσαγωγή ξένων πραγματειῶν τίς ἴδιες πραγματείες θὰ τίς κἀνῃ τότῃς ὁ ἐντόπιος καὶ ἔτσι θὰ μεγαλώσῃ τὸ ἐντόπιον ἐμπόριον, γιὰτι, ἀκριβαίνοντας οἱ τιμῆς ἀπὸ δασμούς

ὁ τόπος θὰ ἐξοδικάζῃ λιγώτερα, καὶ ἀφοῦ ὁ Ἀγγλος θὰ πουλῇ λιγώτερα στὸν ξένον, πρέπει καὶ ὁ ξένος νὰ τοῦ ἀγοράζῃ λιγώτερα, καὶ ἔτσι ἡ ἀγγλικὴ ἐξαγωγή θὰ λιγοστεύσῃ. Ἐπειτα, ἂν ἡ Ἀγγλία βάλῃ δασμούς, οἱ ξένοι θὰ μεγαλώσουν τοὺς δικούς τους, καὶ ἡ πρὸς ζημιωμένη θάνα ἡ Ἀγγλία, γιὰτι ἡ ἐξαγωγή τῆς κατασκευασμένων εἰδῶν, ποῦ αὐτὴ ἴσα ἴσα ζητοῦν οἱ ξένοι νὰ προστατέψουν, εἶναι πολὺ μεγαλύτερη τῆς εἰσαγωγῆς τῆς.

Ἄλλο κακὸ τῶν προστατευτικῶν δασμῶν εἶναι ποῦ ἐνῶ ὁ κόσμος θὰ πλερώνῃ τὴν πραγματεια ἀκριβώτερα, ἀκόμα καὶ ὅταν μέρος τῆς μονάχα ἔρχεται ἀπ' ὄξω καὶ μέρος γίνεται στὸν τόπον, τὸ Κράτος δὲ θὰ κερδίσῃ παρὰ τὸ εἰσόδημα τοῦ δασμοῦ σ' ὅ,τι ἔρχεται ἀπ' ὄξω. Ἄν τὸ Κράτος χρειάζεται δασμούς γιὰ τὰ ἐξοδά του, πρέπει ἢ νὰ τοὺς βάλῃ σὲ εἶδη ποῦ δὲ γίνονται στὸν τόπον καὶ ποῦ λοιπὸν δὲ συναγωνίζονται μ' ἐντόπια, ἢ νὰ φορολογῇ τὰ ἐντόπια ὅσο καὶ τὰ ξένα.

Καὶ τέλος (λένε μερικοὶ) ἂς ἔχῃ μονάχα ἡ Ἀγγλία ἀνοικτὸ ἐμπόριον. Αὐτὸ μάλιστα τὴν ὠφελῇ. Ἄν τὴν Ἀμερικὴ δὲν τὴν ἐβάρινε τὸ προστατευτικὸν σύστημά της, ὁ συναγωνισμός της μὲ τὴν Ἀγγλία θάτανε φοβερός.

M.

ΣΕ ΑΔΩΝΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

κοντὰ στὸ ξοχικὸ τοῦ Ψυχάρη

Ἐσένα ἀηδὸν νὰ σὲ πῶ θὰ σφάλλω.

Ἐσὺ 'σαι θράκος ποῦ ἀπ' τὰ σπλάχνα βγαίνει
τῆς γῆς καὶ μ' ἀγνωμαχητὸ μεγάλο
Γενοβολαίει θροφὴ ποῦ μᾶς παχαίνει.

Ἐσὺ, δίχως ἀνασασμὸν νὰ πάρῃς,
ὄλο βογγᾷς καὶ ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι·
Ἐτοὶ καὶ ὁ μέγας δουλευτῆς Ψυχάρης
Βαθειομουγκρίζει σὰν τὸ σπάη τὰστάχι.

Τὸ σπάει τὰστάχι μὲ φωνὴν σὰ θράκον
Καὶ τὰ σπυριά μᾶς ρίχνει γιὰ θροφὴν μᾶς
Μὰ γίνεται καὶ ἀηδὸν ἐκεῖνος— Ἄκου!
Ἄγάπες τώρα χύνει στὴν ψυχὴ μᾶς.

Ρομαπαμόνι 1901

A. E.

τάστρωσιν, ἢ, σὰ θεὸς νὰ δεῖξῃς ἀρχαιομάθεια, νὰ γράφῃς καθάρια ἀρχαῖα ἑλληνικά, ὅπως γράφανε λατινικά οἱ Ἐβρωπαῖοι τῶν περασμένων γενεῶν. Τ' ἄλλα, ἀπ' τὰ δικὰ σου τὰ μακαρονικά, ὡς τὰ ἀνάκατα τοῦ Σουρή, ὅλα εἶναι μπόσικα, καὶ μ' ἀπτά ποτὰς δὲ θὰ 'χομε γλώσσα ἐθνική, μιὰν καὶ γιὰ τὴν παιδείαν τὴν πρώτην, τὴ μέση καὶ τὴν ἄνω, ἀπτὴν καὶ γιὰ τὴν ποιήσιν καὶ τὴ λογογραφίαν, τὴν ἴδιαν καὶ γιὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀπτὴν καὶ γιὰ τὴ βουλήν καὶ γιὰ τὸν ἄμψωνα, τὴν ἴδιαν καὶ γιὰ τίς ρεκλίμας καὶ νταμπέλες τῶν ἐμπορικῶν, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει σήμερα πολιτισμένον ἔθνος ποῦ νὰ 'χει ξεχωριστοὺς τύπους καὶ σύνταξιν γιὰ τὴν ποιήσιν καὶ ξεχωριστοὺς γιὰ τ' ἄλλα εἶδη τοῦ λόγου, ξεχωριστοὺς γιὰ τίς ἀνώτερες τάξεις τοῦ σχολείου καὶ ξεχωριστοὺς γιὰ τίς ἀνώτερες γιὰτι γιὰ τύπους καὶ γιὰ σύνταξιν εἶν' ὁ λόγος; τὸ ὄφρον τὸ ποιητικὸν πάντα βέβαιον ξεχωρίζει ἀπ' τὸ πεζὸν καὶ τὸ νηπιακὸν ἀπ' τὸ νσανικόν. Μὴν ἀνακατῶντες, βρῆ δασκάλου, τὸ ὄφρον μὲ τὴ μορφὴν καὶ μᾶς φέλλντες ἄρες μᾶρες κουταμάρες, μάθετε πᾶ νὰ μοιράζετε δυὸ γαιδάρων ἄγερν, μάλλιασε ἢ γλώσσα μᾶς νὰ σᾶς τὰ φωνάζουμε, νιώστε τα πιά, νιώστε τα, εἰδεμὴ μωλωῶτε καὶ τηρᾶτε τὴ δουλιὰ σας τὴν ἀποβλακωτικὴν!

Καὶ ποῖδ εἶναι τὸ συμπέρασμα τοῦ προλόγου του; ἢ νὰ γρέφουν οἱ Ρωμιοὶ ὑπεραττικῶς (;) ὅπως γράφει τοῦ λόγου του, θυσιάζοντας στὸν Ἀττικὸν Μολῶν τὰ καλύ-

τέρὰ τους χρόνια, ὅπως οἱ σοφτάδες μὲς' στοὺς μεντρσέδες, μὴ μαθαίνοντας τίποτις ἄλλο ἀπὸ ψευδοαττικισμό, ἢ νὰ μὴ γράφῃ τίποτις κανένας Ρωμιός, γιὰ νὰ μὴ εἶναι σκαιότατος τὸν νοῦν, ἀπειροκαλώτατος, ἀμέτοχος κτλ κτλ. οἱ Ρωμιοὶ, ἀκούτε τὶ σᾶς λέν οἱ δασκάλου; Ἐπειδὴ βέβαιον ὅλοι σας δὲν μορεῖτε νὰ γίνετε ψευδοαττικῆδες τοῦ Ἀττικισμοῦ, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ πιστεφετῆτε στὸ χαρτὶ τὰ πάθια σας καὶ τοὺς καημούς σας, τοὺς πόθους σας καὶ τὰ δνεῖρά σας· τὶ λέω; ἔλατε, ὅτι σύγκαλά σας, καὶ ἀντὶς νὰ τοὺς θαυμάζετε πᾶ χῆνες καὶ νὰ τοὺς τρέφετε μ' ἐθνικὰ χρήματα, ποῦ χρειάζονται νὰ θαρπέψουν τόσες ἄλλες ἀνάγκες, στείλατε τοὺς μιὰ καὶ καλὴν στὸ γεροδιάλο νὰ γλυτώσει τὸ ἔθνος ἀπ' τὴ λίμα τους;

Ἄς δοῦμε τώρα καὶ μερικὰ ἐπιστημονικά του μαργαριτάρια: τὸ μάλων γίνεται ἀπὸ τὸ λατινικὸn malius (=κακός) καὶ τὸ ἄλλιώτικος ἀπὸ τὸ ἄλλοιωτικὸς (γιααα!!!) Ἀφίνοντας ποῦ στὰ ἔχω, εἶχα γράψαι κλ. ὄνειρέβεται ἀκόμα ὑποαχτικῆς καὶ λογιωτατοῦ ποῦ εἰκοσι σελίδες νὰ τ' ἀπο... μῆξῃς στοὺς σκαλοτάτους τὸν νοῦν κτλ. ἄς ἔρθουμε στὰ μὲ—ἀνης (Δουλουδάνης, Δασκαλάνης, ποῦ ἐνῶ τὰ γράφει σωστὰ μὲ π δὲ λέει τὸν ἐπιστημονικὸν λόγον; δηλ. πὸς ἀπτά ἀφοῦ γίνονται πρωτόλιτα τὰ γράφουμε μὲ π κατὰ τὸ νόμον τῆς ἐξίσωσῃς, μόνο πάντα μὲ δασκάλικον ἡσκιοπόλεμον καὶ μὲ περίσσια μπαγαμποντιὰ σωριάζει καὶ μενα βυζαντινὰ καὶ λόγια π' ἀνταμώνονται ἔτοσο μὲ τὴν

ἐπιστήμην ὅσο καὶ ἡ θεωρία τοῦ φόβου τῆς φύσης ἀπ' τὸ κῶλον, γιὰ τοῦτο καὶ ὁ Χατζηδίκης τῶν καθαροδογκῆς ἀθεωμάτιος ἔλεγχος καὶ θαυματῆς τῶν πηγῶν χρῆσις! Ἀθηνᾶς τομ. ιγ'. σ. 233). Κ' ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τὰ μὲ—ἀρης (περβολᾶρης, γελαδᾶρης). τὰ γράφει μὲ π (σελ. 67), γιὰτι τὰχα; ἀφοῦ ἐκεῖνα μὲ π καὶ ἀπτὰ τὸ ἴδιον, ὅλα ἐξίσωσιν καὶ τίποτις ἄλλο. Ἄμ' τὸ προσκόλλημα =πουλος (Παπαδόπουλος, Μοσχόπουλος) ποῦ παράγεται ἀπ' τὸ πῶλος (=γαῖδουράκι), πὸς τὸ λέτε; (σ. πρ. νθ'—σα.) (*) Μὴ βιάζεστε στὰ γέλια, ἔχομε καὶ ἄλλα ἐξίσωσιν κωμικά. Ἐφέρετε ἀπὸ ποῦ γίνεται τὸ κανόνι; Ὅχι βέβαιον καὶ ποῦ νὰ τὸ ξέρετε; Μὴ χλοσκάνετε ὁμως, ὁ Πολυέσπλαχνός ἂν καὶ σᾶς ἐπλάσε σκαλοτάτους τὸν νοῦν, ἀπειροκαλώτατους κτλ. ἐβδόκησε ὁμως νὰ σᾶς στείλει ἕναν τέτοιον Καθηγητὴν γλωσσολόγον γιὰ νὰ σᾶς τὸ μάθει, ἀνοίξτε σελίδα λεξικοῦ τοῦ 223, διαβάστε: κανόνιον... κακῶς οὕτω γράφεται τὸ σημαίνον τὸ τηλεβόλον καὶ στὸ πλάι σκάνων, κάνωνος (=μέγας κλάμας, παρ' ὃ τὸ κανόνιον (τηλεβόλον)). Ἄμ' τὸ μπάλα ξέρετε ἀπὸ ποῦ γίνεται; κρίμας ἐσᾶ! ἀνοίξτε λοιπὸν σελ. 336: ἀπάλλα=ἀναπαλλομένη καὶ καταπύπουσα σφαῖρα. πᾶλλα κανωνίου. ἔναι ὀρθότερον τοῦ σφαῖρα Πυροβόλου, τὰκούσατε καὶ αὐτό, μὴν τὸ ξεχάσετε Ἀμύγλιαν τὴν πᾶστα τί ξέρετε σεις; τίποτα δὲν ξέρετε, ὁ Δάσκαλος ὅλα τὰ ξέρει—καὶ ἀκόμα δὲν ξεράθηκε

(ἀκολουθεῖ)

MENOS ΦΙΛΗΝΤΑΣ

(*) Γιὰ τοῦτο ἐτοιμάζω ἄθρον ἀλάκρο.

μὴδὲ καὶ τὴν βίαν...

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ Κ. ΨΥΧΑΡΗ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΔΕΓΚΡΑΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΑ, 10/23 του Φλεβάρη 1904.

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

... Νὰ κ' οἱ λεπτομέρειες ποῦ μοῦ ζήτησε γιὰ νὰ ικανοποιηθῶν, καθὼς μοῦ γράφεις, καὶ οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ποῦ φωνάζουν πῶς ὁ Ψυχάρης δὲν διορίστηκε στὴ θέση τοῦ Δεγκράν, ποῦ διαψεύδουν δηλ. τὴν εἰδηση, ὅπως συνειθίζουν νὰ διαψεύδουν ὅλα τὰ δικά τους, καὶ τὰ ἐπίσημα ἀκόμα Ἑλληνο-Γιαπωνέζικα τηλεγραφήματά τους. Τὶς πῆρε στὸ λαϊμὸ τοῦ ὁ περίφημος «Ταχυδρόμος» τῆς Πόλης, ὁ χαριτωμένος ὁ «Ταχυδρόμος» ποῦ καταλαβαίνει τόσο ἀπὸ τὰ Φραντζέζικα πράγματα καὶ γράμματα, ὅσο καὶ λόγου σου ἀπὸ τὶς γλωσσικοπαπιστικὲς μαργιολιές τοῦ Μιστριώτη.

Ὁ «Ταχυδρόμος» λοιπὸν ποῦ λέμε τὴν ἔπαθε ἔτσι: Ἐδῶ στὴν Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας (μὴ δηλ. ἀπὸ τὶς πέντε Ἀκαδημίες ποῦ ἀποτελοῦν τὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτούτο. Μὴ ἀπ' αὐτὲς τὶς πέντε εἶναι κ' ἡ λεγομένη «Γαλλικὴ Ἀκαδημία») ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλεγθῆ καθηγητὴς σὲ καμμιά σχολὴ ἀνώτερη (ἐπειδὴ ἡ Ἀκαδημία μονάχα γιὰ τὶς ἀνώτερες σχολὰς φροντίζει) γίνεται διπλὴ ψηφοφορία. Πρῶτα ψηφίζεται ὁ καθηγητὴς ποῦ θὰ διοριστῆ, κ' αὐτὸ λέγεται: *Presenter au premiere ligne*, ἢ *au premier tour* καὶ κατόπιν ψηφίζεται ὁ ὑποκαθηγητὴς κ' αὐτὸ λέγεται: *Presenter au seconde ligne* ἢ *au seconde tour*. Λοιπὸν στὴν πρώτη ψηφοφορία πῆρε ὁ Ψυχάρης εἴκοσι τέσσερις ψήφους κ' ὁ ἀντίπαλός του ὁ κ. Pernet, μονάχα δεκατρεῖς. Ἄρα καθηγητὴς ψηφίστηκε ὁ Ψυχάρης. Στὴ δευτέρα ψηφοφορία ἔπῃρε ὅλους τοὺς ψήφους ὁ κ. Pernet γιὰ ὑποκαθηγητὴς ἢ παρασκευαστὴς (*repetiteur*) ὅπως ἦταν καὶ πρῶτα ποῦ ζοῦσε ὁ Legrand.

Κ' ἐδῶ εἶναι ποῦ τὰ θαλάσσωσε ὁ καημένος ὁ «Ταχυδρόμος» τῆς Πόλης καὶ μαζί μ' αὐτὸν κ' οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. Ἐλογάριασαν γιὰ τελειω-

τικὴ τὴ δευτέρα ψηφοφορία κ' ἔγραψαν πῶς στὴν πρώτη δοθήκανε εἴκοσι τέσσερις ψήφοι στὸν Ψυχάρη γιὰ χατῆρι (νομίζουν πῶς κ' ἐδῶ περνάει τὸ Ρωμέικο χατῆρι!) καὶ πῶς στὴν δευτέρα τὸν ἔβαλε κάτω ὁ Pernet. Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι ἀνακατεύονται σὲ ζητήματα ποῦ δὲν τὰ ξέρουν. Δὲ λέω γιὰ τὶς ἐφημερίδες σας. Κάθε ἄλλο! Αὐτὲς δὲ ὅλα τὰ ξέρουν. Μιλᾶω ἔτσι γενικῶς κ' ἄς μὴ θυμώσουν μαζί μου οἱ πανσοφοὶ ρεπόρτερ σας, ποῦ τᾶχουν μάθει ὅλα ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μάνας τους, μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ τὴν ψηφοφορία. Εἶναι πολὺ περίεργη καὶ δὲν θὰ χάσης νὰ τὴν μάθης. Πρῶτα πρῶτα ὅμως νὰ μάθης γιατί ἔγινε μὲ τόσο πείσμα ποῦ ἔγινε, καὶ τόσο πανηγυρικῶς, νὰ ποῦμε. Ὁ Ψυχάρης εἶχε ἀνακατευτῆ, ἂν θυμάσαι, στὰ γερὰ μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ν-τρεῦφους. Ἐδημιούργησε λοιπὸν ὄχτρος τότε, ποῦ τοῦ μένουν καὶ σήμερα, γιατί οἱ ἀντιντρεῦφουσικοὶ (καὶ εἶναι μαζί τους οἱ Οὔτρα-μοντάνοι, ἀντιδημοκρατικοὶ, κληρικὸφρονες κλπ.) δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν κανένα ἀπὸ κείνους ποῦ τοὺς πολέμησαν τόσο γερὰ τότε καὶ στάθηκαν νικητές. Ὁ κ. Pernet ἦταν καὶ εἶναι ἀντιντρεῦφουσικός. Ἀντιντρεῦφουσικὸς ἦτανε κ' ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν «Ζωντανῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν» (*Ecole des Langues orientales vivantes*). Καὶ στὴν Ἀκαδημία μέσα, κ' ἐκεῖ ἀρκετοὶ ἀντιντρεῦφουσικοί.

Πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς γιὰ νὰ γίνῃ κανένας καθηγητὴς στὴ σχολὴ τῶν ζωντανῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τοῦ χρειάζονται τρεῖς ψηφοφορίες. Πρῶτα ψηφίζει ἡ σχολὴ. Κατόπιν τὸ Βελτιωτικὸ Συμβούλιο τῆς Σχολῆς (*Conseil de perfectionnement*). Τρίτο ρόλο παίζει, καθὼς σοῦ εἶπα παραπάνω, ἡ Ἀκαδημία. Καὶ στὸ τέλος διορίζει ὁ καθηγητὴς τῆς Παιδείας.

Στὴν ψηφοφορία τῆς Σχολῆς πῆρε ὀχτὼ ψήφους ὁ Pernet καὶ πέντε ὁ Ψυχάρης. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ποῦ ἤξερε τὰ παρασκῆνια τῆς πρώτης αὐτῆς ψηφοφορίας, ἀπόρησε ποῦ πῆρε πέντε ψήφους, γιατί ὅλοι περίμεναν νὰ πάρῃ μονάχα δύο. Τὸ «Βελτιωτικὸ Συμβούλιο»—ἐννιά μέλη ὅλοι μαζί—δίνει ὀχτὼ ψήφους στὸν Ψυχάρη κ' ἓνα στὸν Pernet. Ἔρχεται κατόπι ἡ τρίτη ψηφοφορία, τῆς Ἀκαδημίας. Συνήθως, ὅταν πρόκειται νὰ ψηφίσουν ἢ νὰ παρουσιάσουν, καθὼς λένε, ἓνα καθηγητῆ (γιατὶ τὸν παρουσιάζουνε στὸν ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ γι' αὐτὸ παρουσιάζουνε πάντα δύο γιὰ νὰ διαλέξῃ) γίνεται τὸ πρᾶμα τυπικὰ καὶ ἡσυχὰ, χωρὶς λόγια καὶ χωρὶς λόγους. Στὴν περίστασι ἔμως αὐτὴ σηκώθηκαν τέσσερις νὰ μιλήσουν. Πρῶτος ὁ Weil, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἑλληνιστὲς τῆς Εὐρώπης, γέρος κ' ἀρρωστος ποῦ μ' ὅλα του τὰ χάλια κατέθηκε νὰ πῇ:

—Ἐγὼ ψηφίζω τὸ δάσκαλο κ' ὄχι τὸ μαθητῆ. Ἔτσι πρέπει!

Δεύτερος μίλησε ὁ Homoll. Ὅσοι βρέθηκαν ἐκεῖ, —ἐννοῶ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, γιατί ἐξὸν ἀπ' αὐτοὺς κανένας ἄλλος δὲν παρευρίσκεται στὶς ἐκλογὰς—εἶπαν πῶς ὁ λόγος του ἦταν σωστὴ ἀπόλαυση. Ἐξήγησε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποῖο εἶναι καὶ ποῦ βρίσκεται. Εἶπε πόσο δούλεψε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Ψυχάρης, τί ἔγραψε ὁ Κρουμπάχερ. Εἶπε πῶς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἔχει συνήγορό τῆς τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Κ' ἔτσι ἐκεῖ μπροστὰ στὴν Ἀκαδημία ἔγινε τὸ ζήτημα γνωστό.

Οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν ἔκουσαν. Καὶ βέβαια, ἀφοῦ ἦταν ἡ Ἑλλάδα στὴ μέση, καὶ ἡ Ἑλλάδα στὴ Γαλλία, καὶ στὸν κόσμον ὅλο, πιάνε ἔ πάντα τὸν τύπο τῆς.

Κατόπιν ἀπὸ τὸν Homoll, μίλησε ὁ σπουδαῖος γλωσσολόγος, ὁ Breal. Κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Ψυχάρη. Ὅλο κ' ἐπαίνους ἂν καὶ φίλος του δὲν εἶναι. Μάλιστα τᾶχαν τσουγκρίσει κάποτε, καθὼς μαθαίνω. Τελευταία σηκώθηκε ὁ A. Croiset, ποῦ ἔγραψε τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ψυχρὸς ἄνθρωπος, τὰ λόγια του πάντα μετρημένα, μὰ ἔχουνε κύρος μεγάλο. Εἶπε λοιπὸν πῶς ὄχι μονάχα ἡ Εὐρώπη θ' ἀπορήσῃ, μὰ θᾶναι σκάνταλο κα' γιὰ τὴν Ἀκαδημία, ἂν δὲν ψηφίσει τὸν Ψυχάρη. Καὶ τὸ εἶπε ἡσυχὰ, γλυκὰ καὶ μὲ δύναμη.

Οἱ δεκατρεῖς ψήφοι ποῦ πῆρε στὴν Ἀκαδημία ὁ Pernet, ἦταν οἱ ἄκροὶ Οὔτραμοντάνοι, οἱ ἀμεταγύριστοι. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν στὴ μέση τὰ παρασμένα

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

μετάφραση Ἠλία Π. Βουτιερίδου

Δ'. Μὰ ἀπὸ τὴ στάνη δὲ βγήκε κανένας, οὔτε ἄντρας, οὔτε γυναῖκα, οὔτε ὄρνιθα παρὰ ὅλοι καθισμένοι κοντὰ στὴ φωτιὰ ἦταν μέσα κλεισμένοι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤξερε ὁ Δάφνης τί νὰ κάνει σὰν ἦλθε μὲ κακὰ σημάδια, καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρεῖ πρόφασιν γιὰ ν' ἀμπαῶξαι τὴ θύρα, καὶ ρωτιόνταν μονάχος του τί νὰ εἰπῆ πρὸ πιστευτό.

—Ἦρθα γιὰ νὰ νανάψω φωτιὰ· μὰ μήπως δὲν ἦταν πρὸ κοντινοὶ γείτονες; Ἦρθα νὰ γυρέψω ψωμί· μὰ θὰ μοῦ εἰποῦν, τὸ ταγάρι σου εἶναι γεμάτο ἀπὸ θροφή. Κρασί χρειάζομαι· μὰ χτὲς καὶ προχτὲς τρύγησε. Λύκος μὲ

κυνηγῶσε· καὶ ποῦ εἶναι τὰ χνάρια τοῦ λύκου; Ἦρθα γιὰ νὰ κυνηγήσω τὰ πουλιά· γιατί λοιπὸν ἀφοῦ κυνηγήσεις δὲ φεύγεις; Νὰ ἰδῶ τὴ Χλόη θέλω· μὰ ποῖός τὸ φανεροῦνε στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα τῆς παρθένας; τὰ παιδιὰ δὲ παντοῦ σπαταλοῦν· καὶ τίποτις ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι δίχως ὑποψία. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ σπαταίω. Καὶ τὴ Χλόη τὸ καλοκαίρι θὰ τὴν ξαναδῶ, ἀφοῦ δὲν ἦταν γραφτό, καθὼς φαίνεται, νὰ τὴν ἰδῶ τὸ χειμῶνα.

Ε'. Ἀφοῦ κάτι τέτλια σκέφτηκε καὶ τὸ κυνήγι μάζεψε, ξεκίνησε νὰ φύγει. Καὶ σὰ νὰ τὸν ψυχοπόνεσε ὁ Ἔρωτας, νὰ τί γίνεται. Ἐτοιμάζονταν γιὰ νὰ φᾶν ὁ Δρύαντας κ' οἱ δικοί του· μοιράζονταν τὰ κρέατα· ἔβαναν στὸ τραπέζι ψωμί· ἔπιαναν κρασί. Ἐνας μαντρόσκυλος λοιπὸν παραφυλάξαντας τὴν ἀπροσεξιά τους, ἀρπάξεν ἓνα κομμάτι κρέας κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴ θύρα. Θύμωσεν ὁ Δρύαντας (γιατὶ ἦταν τὸ δικό του μερτικό) κ' ἀφοῦ ἀρπάξεν ἓνα ξύλο τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ κοντὰ, σὰ σκυλί. Κ' ἐνῶ τὸν κυνηγοῦσε κ' ἔφτασε σιμὰ στὸν κισσό, βλέπει τὸ Δάφνης ποῦ εἶχε κρεμάσει στοὺς ὄμους τὸ κυνήγι κ' ἐτοιμάζονταν νὰ φύγει βιαστικὰ, κ' ἀμέσως ξεχνᾷ τὸ κρέας καὶ τὸ σκυλί· κ' ἀφοῦ φώναξε δυνατὰ «Γεῖά σου παιδί μου», τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τότε φιλοῦσε καὶ τὸν ἐμπόχζε μέσα τραβώντας τον. Παρολίγο λοιπὸν, ἄμα εἶδεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νὰ πέσουν κατὰχα-

μὰ· μὰ μόλις μπόρεσαν νὰ μείνουν ὀρθοὶ χαιρετίστηκαν καὶ γλυκοφιλήθηκαν· κ' αὐτὸ τοῦς ἔγινε ἀκουμπιστῆρι γιὰ νὰ μὴν πέσουν. Κι' Δάφνης ἀφοῦ ἀνόλπιστα εἶδε τὴ Χλόη καὶ τὴνε φίλησε, κάθισε κοντὰ στὴ φωτιὰ κ' ἔριξεν ἀπὸ τοὺς ὄμους του ἀπάνου στὸ τραπέζι τὶς φάσεις καὶ τὰ κοτσύφια· καὶ δηγιόταν, πῶς στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν κλεισούρα στὸ σπίτι, ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνήγι· καὶ πῶς ἔπιασε ἄλλα μὲ τὰ βρόχια κ' ἄλλα μὲ τὰ ἔσβεργα ἀπὸ τὰ πουλιά, ποῦ τὰ σμέρτα καὶ τὸν κισσὸν ὀρέγονταν. Κ' ἐκείνοι εὐαν τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ φάει ὅσα ἄφηνεν ὁ σκύλος. Διάταζαν καὶ τὴ Χλόη νὰ τοῦ βάνει νὰ πιεῖ. Κι' αὐτὴ μὲ χαρὰ καὶ τοὺς ἄλλους κέρχασε καὶ τὸ Δάφνης ὕστερ' ἀπὸ κείνους· γιατί καμώνονταν πῶς ἦταν θυμωμένη ποῦ ἀφοῦ ἦρθε, εἶχε σκοπὸ νὰ φύγει χωρὶς νὰ τὴν ἰδεῖ. Μὰ πρὶν νὰ τοῦ δώσει ἐπιε λίγο ἀπὸ τὸ κρασί κ' ὕστερις τοῦδωκε τ' ἀποδέλοιπο. Κ' ἐκείνος, ἂν καὶ δεψοῦσε, ἔπινε ἀργὰ, γιὰ νὰ νοιώθει ἀπὸ τὴν ἀργητὰ πρὸ πολὺ τὴν εὐχαρίστηση. Τὸ τραπέζι γλήγορα ἀδειασεν ἀπὸ ψωμιὰ καὶ κρέατα· κ' ἄρχισαν νὰ τὸνε ρωτοῦν γιὰ τὴ Μυρτάλη καὶ τὸ Λάμωνα καὶ τοὺς καλοτύχιζαν, ποῦ ἔχουν τέτοιονε γεροκόμο· καὶ χαιρόνταν ποῦ ἀκουγε ἡ Χλόη τὰ πικινέματα· μὰ ὅταν τὸν κράτησαν γιὰ νὰ κάνουν θυσία στὸ Διόνυσο τὴν ἄλλη μέρα, παρολίγο ἀπὸ τὴ χαρὰ ἐκείνους ἀντί γιὰ τὸ Διόνυσο νὰ

μέ την υπόθεση του Ντρεφους, κι' αυτούς τους δεκα-
τρείς ο Ψυχάρης θα τους έπερνε.

Η σχολή των «Ανωτέρων Σπουδών» (Hautes
Etudes) που δίδασκε Ισα με τώρα και που διδάσκει
ακόμα ο Ψυχάρης, είναι κατάστημα επιστημονικό
που απ' όλα τα καταστήματα Ισως έχει το μεγαλύτε-
ρο τόνωμα, τη μεγαλύτερη πέραση στην Ευρώπη.
Μα εδώ στη Γαλλία οι «Ανατολικές γλώσσες» θεω-
ρούνται για προδιβασμό. Είναι το κατάστημα πιο
άρχαιο κι' ο μιστός μεγαλύτερος. Τις «Ανώτερες
σπουδές» τις έχουν λίγο για κατάστημα μεταβατικό.

Αμα θελήσει τώρα ο Ψυχάρης να γράψει τίποτες
επιστημονικό βιβλίο ή έργο, παίρνει εύκολα κι' άλλο
προδιβασμό: Γίνεται υποψήφιος κ' ύστερα μέλος της
'Ακαδημίας, που βεβαίως ανώτερος δεν υπάρχει.

Το έναρκτηριο μάθημα του έγινε το περασμένο
Σαββατο κι' επέτυχε πολύ, παρ'ολού. Είτανε κι' ο
άρχιμαντρίτης μας, ο κ. Πορφύριος Λογοθέτης, κι' ο
κ. Κ. Ξένος κι' άλλοι δικόι μας. Ο πρέσβης μας
είτανε άρρωστος και δεν μπόρεσε νάρθ. Θέλησαν
νάρθουν και μερικοί «Έλληνες σπουδαστές, με καλύ-
τερα που δεν ήρθαν γιατί —δι σου το κρύβω—θα
ντρόπιαζαν την Έλλάδα, άφου είχαν σκοπό να ποδο-
κροτήσουνε σε μια τέτοια επίσημη περίσταση που
έτιμιότανε ή πατριδα μας στο πρόσωπο ενός εκλε-
χτού πατριώτη μας. Τα κανμένα τα παιδιά! Και
στα Παρίσια ακόμα μέσα δεν κατορθώνουν να βγάλουν
από την ψυχή τους τη μούχλα του δασκαλισμού! Τα
πατριωτάκια μας αυτά—άχ! ματώνει ή ψυχή μου
που σου τα γράφω!—θέλησαν να κάνουν και κάτι άλλο
πιο ρεζιλικο. Θέλησαν να διαμαρτυρηθουνε στον Υ-
πουργό της Παιδείας—τον Γάλλο, παρακαλώ!—κα
στη Βουλή—όχι τη Ρωμείκη!—και ν' άπαιτή-
σουνε να μη διοριστη ο Ψυχάρης καθηγητής γιατί
... δεν ξέρει τα έλληνικά! Δεν τόκαναν εύτυχώς κι'
αυτό, κ' έτσι σωθήκαμε από το μεγάλο ρεζιλικο

Αυτές οι πληροφορίες σε φτάνουν. Έκεινο που
θέλω να σου πω, για 'α τελειώνω, είναι πως αν έ-
λειπε ο δασκαλισμός από τη μέση, το φοβερό αυτό
σαράκι που τρώει την Έλλάδα, θα τη γιορταζαμε ση-
μερα όλοι οι Ρωμιοί για εθνικό θρίαμβο την καινούρ-
για αυτή επιτυχία του μεγάλου επιστήμονα και του
μεγάλου πατριώτη.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Για την Έλλάδα Δρ. 10.—Για το Ξε-
τερικό φρ χρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10
ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίόσκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οι-
κονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ξεάρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.
Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΜΕΡΙΚΟΙ

άριθμοι εύγλωττώτατοι, παρμένοι από μια άγ-
ρευση του κ. Λεβίδη, θα σας πείσουν πως και
μ' όλους τους λόγους και τα ταξίδια και τα
πατριωτικά τσιμπούσια του κ. Καζάζη, δεν
είμαστε άξιοι να πάρουμε τη Μακεδονία.
Άκουστε λοιπόν. Από τις 24 του Δεκέμ-
βρη 1902 Ισα με τις 20 του Νοέμβρη 1903,
απάνου σ' ένα χρόνο παρά λίγες μέρες δηλαδή,
έπι 135 πρωτοδικών έγιναν 75 μεταθέσεις, έπι
23 προέδρων πρωτοδικών έγιναν 26 μεταθέ-
σεις, έπι 21 έφετών έγιναν 44 μεταθέσεις, έπι
26 εισαγγελέων έγιναν 61 μεταθέσεις και έπι
31 γραμματέων πρωτοδικών και έφετών έγιναν
70 μεταβολές.

Μελετήστε τους άριθμούς αυτούς καλά.
Λογαριάστε όσες μεταβολές έγιναν στους άλ-
λους κλάδους της ύπερσίας απάνου στο ίδιο
χρονικό διάστημα Σκεφτήτε πόσα και πόσα
κοπιζουν στο δημόσιο ταμείο τ' ακούσια αυτά
ταξίδια των ύπαλλήλων, κ' έπειτα πέτε μας
αν έχη δικαίωμα και μια πεντάρα μονάχα να
πάρη με καινούργιους φόρους από το λαό ή Κυ-
βέρνηση—δεν μιλάμε μονάχα για τη σημερινή
μά γενικά, για κάθε Κυβέρνηση—άφου την πεν-
τάρα αυτή θα την ξοδιάτη για να παχαίνη το
κόμμα της και για να τυραγνάει τους φτω-
χούς ραγιάδες της, τους ύπαλλήλους.

—Με τί μούτρα ζητάμε να πάρουμε και
τη Μακεδονία; μάς έγγραφει ένας άληθινός πα-
τριώτης προχτές. Για να φέρουμε και στους
δυστυχημένους εκείνους ανθρώπους την πα-
νούκλα των παύσεων, των διορισμών και των
μεταθέσεων;

Κι' ο σεβαστός μας φίλος είχε δικιο μεγάλο
Ένα Έθνος που ληστεύει το λαό μόνο και
μόνο για να πλερώνη όδοιπορικά έξοδα, δεν πρέ-
πει νάχη πην άδιαντροπία να ζητάη και μεζέ
Μακεδονίας, άφου Ισα με τώρα άπόδειξε πως
δεν είναι ικανό να κρατήτη κείνα που τουδωσαν.

Για νάχουμε μούτρα να ζητάμε Μακεδονία,
πρέπει πρώτα να βγάλουμε από το σβέρκο μας
τη φοβερή ρουσφετοφάμπρικα, τη Βουλή, που
ρουφάει σα βδέλλα δλο τον παρ'α του κεντρικού
ταμείου—δλο το αίμα, δλο τον ιδρώτα κι' όλα
τα δνεира του δυστυχημένου αυτού λαού.

Ο κ. ΣΤΡΕΪΤ

επρόσθεσε μια μεγάλη επιτυχία ακόμα στο τιμημένο
ένεργητικό του με το καινούργιο λαχειοφόρο δάνειο,
που δημοσιεύουμε τους όρους του στην τελευταία σε-
λίδα. Μελετήστε τους και θα πεισθήτε άμέσως πως ο
σεβαστός διοικητής της Έθνικής Τραπέζης φρον-
τίζει όχι μονάχα για το πρώτο πιστωτικό μας ίδρυμα,
που με τόση επιδεξιότητα και τόση νοικοκυρωσύνη
τό διευθύνει, αλλά και για τη φτωχολογιά που τη
συνειθίζει, με το δόλωμα του λαχείου, να φυλάη τις
οικονομίες της και να φτιάνη περιουσία χωρίς να
το καταλαβαίνη.

Η χαρά του θάτανε—το ξέρουμε πολύ καλά

προσκυνήσει. Άμέσως λοιπόν έβγανε από το ταγάρι
του πολλές πηττες κι' όσα πουλιά είχε πιάσει κι' αυτά
για το δείπνο τα έτοιμάζαν. Ξανάπιασαν κρασί κι' ά-
ναψαν πάλε φωτιά, κ' έπειδή γλήγορα νύχτωσε, ξανα-
κάθισαν στο τραπέζι. Κ' ύστερας άφου είπαν παραμύθια
και τραγουδήσαν, πήγαιναν για ύπνο, ή Χλόη με τη μη-
τέρη της κ' ο Δρύαντας με το Δάφνη. Κ' ή Χλόη τίποτις
άλλο δε σκέφτονταν παρ'α ότι την άλλη μέρα θα ιδεί το
Δάφνη. Κι' ο Δάφνης μάταιη εύχαρίστηση δοκίμαζε,
γιατί νόμιζε, πως εύχαρίστηση ήταν να κοιμηθεί με
τον πατέρα της Χλόης, κ' έτσι τον άγκαλιάζε και τότε
γλυκοφιλούσε πολλές φορές, έπειδή όνειρεύονταν πως
όλα αυτά τα κάνει της Χλόης.

ΣΤ' Κι' άμα ξημέρωσε, έκανε κρύο τρομερό κι' ο
βαριάς τ'άκαιγεν όλα. Κ' εκείνοι άφου σηκώθηκαν, κά-
νουν θυσία στο Διδόνουσο κριάρι χρονιάτικο, κι' άφου άνα-
ψαν μεγάλη φωτιά, έτοιμάζαν το φαί. Κ' ένω λοιπόν
ή Νάπη ζύμονε κι' ο Δρύαντας έψηνε το κριάρι, βρί-
σκοντας εύκαιρία ο Δάφνης κ' ή Χλόη βγάζαν έξω από
τη στάνη όπου ήταν ο κισσός, κι' άφου έστησαν πάλε
βρόχια κ' έφτιασαν ξόβεργα, έπιασαν όχι λίγα πουλιά.
Μα και δοκίμαζαν από φιλιά άδιάκοπη γλύκα κι' έλε-
γαν γλυκοκουβέντες:

—Για σένα ήρθα Χλόη.

—Το ξέρω, Δάφνη.

—Για σένα σκοτόνω τα κακόμοιρα κοτσύφια. Που
λοιπόν θα καταντήσω για σένα; Να με θυμάσαι.

—Σε θυμάμαι μα τις νύμφες, που σ' όρκίστηκα
κάποτε σ' εκείνο το σπήλιο, που θα πάμε μόλις το
χιόνι λυώσει.

—Μα είναι πολύ, Χλόη, και φοβόμαι μήπως
έγω πριν απ' αυτό λυώσω.

—Μη φοβάσαι, Δάφνη. καυτερές είν' ο ήλιος.

—Άμπωτες να ήταν τόσο καυτερός, όσο ή φωτιά
που καίει την καρδιά μου.

—Άστειεύσαι κοροϊδεύοντάς με.

—Όχι, μα τις γίδες, που σ' με διάταξες να σ'
όρκιστώ.

Ζ' Άφου αυτά άποκρίθηκε στο Δάφνη ή Χλόη σαν
άντιλαλος, κ' έπειδή τους φώναζεν ή Νάπη, μπήκαν
πάλε μέσα, πολύ περισσότερο από το χθεσινό κυνήγι
φέρνοντας. Κι' άμα έχυσαν κρασί για τιμή του Διδόνου-
σου, έτραγαν έχοντας με κισσό στεφανωμένα τα κεφα-
λια. Κι' όταν ήταν ώρα, άλαλάζοντας και φωνάζοντας
«στο καλό» ξεπροβόδιζαν το Δάφνη, άφου του γέμισαν
το ταγάρι κρέατα και ψωμιά, τουδωκαν και τις φίες
και τις τσίγες να της πάει του Λάμωνα και της Μυρ-
τάλης, γιατί αυτοί θα κυνηγούσαν άλλες όσο θα βά-
σταγε ο χειμώνας και θα ήταν κισσός. Κ' εκείνος
έφευγε, άφου τους φίλησε πρώτ' από τη Χλόη για να

μείνει εκείνης το φίλημα άπειράχο. Μα κι' άλλες πολ-
λές φορές ξαναπήγε μ' άλλους τρόπους κ' έτσι ο χει-
μώνας δεν πέρασε γι' αυτούς δίχως έρωτα.

Η'. Κι' όταν πια άρχιζεν ή άνοιξη και το χιόνι
έλυονε κ' ή γής φανερόνταν και το χορτάρι έβγαίνε
κ' οι άλλοι βοσκοί έφεραν τα κοπάδια στη βοσκή και
πρωτ' από όλους ή Χλόη κι' ο Δάφνης σ'α να δούλευαν
σε μεγαλύτερο βοσκό. Άμέσως λοιπόν έτρεξαν στις νύμ-
φες και στο σπήλιο κι' από κει στον Πάνα και στον
πεύκο ύστερας στη βλακινιά, όπου καθούμενοι και τα
κοπάδια έβασκαν και γλυκοφιλούσαν ο ένας τον άλλο.
Ζήτησαν να βρουν και άνθια γιατί ήθελαν να στεφα-
νώσουν τους θεούς, μα αυτά μόλις τα είχαν άνοιξει
ο Ζέφυρος, που τ'άθρεφε κι' ο ήλιος που τα ζέσταινε
κι' όμως βρέθηκαν και μενεξέδες και μανούσια και
γαλατσίδες κι' όσα ή άνοιξη πρωτοφέρει. Η Χλόη κι'
ο Δάφνης άρμεξαν από γίδες κι' από μερικές προβατί-
νες το πρώτο γάλα και μ' αυτό ράντισαν τ' άγάλματα,
ένω τα στεφάνωναν. Έπειτα έκαμαν άρχή και του
σουραυλιού σ'α να παρακινούσαν τ' άηδόνια για το λά-
λημα κ' εκείνα άποκρινόντουσαν και μέσα στα βότα
λίγο-λίγο τον Ίτη θρηνολογοούσαν, σ'α να θυμόντουσαν
το τραγοῦδι ύστερας από μακριά σιωπή.

(άκολουθει)

αυτό—οι μεταχές νάπεφταν όχι στα χέρια των χρηματιστών, αλλά των εργατικών και των μικροοικονομικών, αφού γι' αυτό τις έβαλε και τόσο φτηνά, εκατό δραχμές μονάχα. 'Αλλά γι' αυτό και μεις θα θέλαμε νάναυ διπλάσιος και τριπλάσιος ο αριθμός των μετοχών—κι' όχι 105,000 μονάχα—για να μπορέση περισσότερος κόσμος νάποχτήση απ' αυτές και να βλογάη το σεβαστό όνομά του.

ΔΕΝ ΕΦΡΟΝΤΙΣΕ

Ο κ. Βούλτσος νάνακαλύψη το σκυλί που δάγκωσε το κοριτσάκι του κ. Υπουργού της Δικαιοσύνης και τον ανάγκασαν να παραιτηθῆ.

Σωστό αυτό και δίκιο. Έτσι πρέπει να γίνεται πάντοτε και για όλους τους υπαλλήλους όταν λησμονούν να εκπληρώσουν το καθήκον τους. Μή μας πητε τώρα πως ο κ. Βούλτσος θάμενε ακλόνητος στη θέση του και δεν θα γινότανε καθόλου λόγος αν δεν ήταν στη μέση το κοριτσάκι του κ. Υπουργού κι' αν το σκυλί εδάγκωνε κανέναν από μας ή από τα παιδιά μας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Παρκαλούμε μονάχα, έτσι για γούστο, τον κ. Υπουργό να μας απαντήσει στην ακόλουθη ερώτηση:

—Όπως είχε την απαίτηση να παραιτηθῆ ο κ. Βούλτσος γιατί δε' έκανε το καθήκον του, θα είχε την ίδια απαίτηση κι' από τον εαυτό του αν λησμονούσε καμμιά φορά τα Υπουργικά του καθήκοντα κι' άφινε την Δικαιοσύνη να δαγκώση κανένα δυστυχήμένο πολίτη;

Βλέπετε, παίρνουμε τα πράγματα στα σοβαρά και μιλάμε για καθήκοντα σε τόπο που η εκπλήρωση του καθήκοντος θεωρείται για ήρωϊσμός και στεφανώνεται.

Α Δ Ι Κ Α

Τάχει βαλμένα με τον κ. Μαλαντρίνο, τον μοναδικό μας παιδίατρο, η «Ακρόπολη». Και ξέρετε το γιατί; Συνειθισμένα πράγματα. Γιατί ο κ. Μαλαντρίνος είναι φίλος στενός του κ. Μερκούρη. Κ' επειδή η «Ακρόπολη» τάχει χαλασμένα με τον κ. Μερκούρη, θα πῆ πως κι' ο κ. Μαλαντρίνος δεν είναι κατάλληλος να διοριστῆ καθηγητής στο Πανεπιστήμιο.

Τα αιώνια προσωπικά κ' εδώ. Κ' έπειτα έχουν την απαίτηση οι έφημερίδες μας να φωνάζουν πως μορφώνουν την κοινή γνώμη.

ΣΤΗ ΣΑΛΑ

του κ. Μουχλίδη μίλησε την περασμένη Κυριακή ο

κ. Γρ. Ξενόπουλος για τον εαυτό του και για τους μαλλιάρους. Για τον εαυτό του είπε πως δεν είναι τίποτε, αφού μαλλιάρο τον λένε—δικά του λόγια αυτά—και μαλλιάρος δεν είναι, της καθαρεύουσας τον λένε και της καθαρεύουσας δεν είναι, άνεμόμυλο φιλολογικό τον λένε, και άνεμόμυλος δεν είναι. Τι είναι;

Την απάντηση δεν του την έδωσε η σάλα. Του την έδωσε ο Βουτιεριδής στο 78 φύλλο του «Νουμά» («Ένα γράμμα για τον κ. Ξενόπουλο»). 'Ας είναι επί τέλους ό,τι κι' αν είναι ο κ. Ξενόπουλος. Να δούμε τώρα τι είναι και οι Μαλλιάραι, κατά τον Μουχλίδειον άγορητήν. Μαλλιάρωσύνη λοιπόν, κατά τη φωνητική του γνώμη, είναι «ή προσπάθεια προς δημιουργίαν έργων ανωτέρου είδους άποτυχοῦσα».

Σύμφωνα με τον φοβερόν αυτόν όρισμό του η διάλεξη του ήταν μαλλιάρωτάτη, αφού ήταν άποτυχημένη άπόπειρα να ξεμπλέξη τα κλλια της μαλλιάρωσύνης. Μιά έπερώτηση, ενός κοινοβουλευτικού λογίου—του κ. Παπαντωνίου, θαρρούμε, που γράφει και τα έπίσημα πρακτικά της Βουλῆς—με την όποιαν φανερονότανε πως έργα έπιτυχημένα τα λέμε μαλλιάραι, άναποδογύρισε τον όρισμό του και τον έκανε να σημαίνη πως: «Μαλλιάρωσύνη είναι άπόπειρα προς άνεύρεση μορφωμένων άναγνωστών και άκροατών άποτυχοῦσα».

Ο δεύτερος όρισμός που είναι και σωστότερος μας έξηγάει πως βρίσκονται άκροατές να χειροκροτούν τους διαφόρους κ. κ. Ξενοπούλους όταν τους φουσκώνουν με άνοησίες και με ψευτιές, και να μη πεθαίνουν στα γέλια, όταν βλέπουν τον κ. Μουχλίδη να κάθεται με ποζα προέδρου Γαλλικής 'Ακαδημίας το λιγώτερο στο καρδένιο και Παναθηναϊκό γραφεϊο του και να δέχεται κατάκέφαλα την λεκάνη της σοφίας που άδειάζουν μέσα στη σάλα του κάθε τόσο οι διάφοροι έπίσημοι αντιπρόσωποι της φιλολογικής μούχλας.

Να κ' ένα παράδειγμα άδιάσειστο από τη διάλεξη του κ. Ξενόπουλου, που τη θαύμασε κ' η «Έστία»: 'Ο ύπερόχος έγινε πέροχος από τους μαλλιάρους. 'Υπέροχος—πέροχος—πέροχος—πέροχος.

Αυτό λέγεται φιλολογική εύσυνειδησία. Πέροχο τον ύπεροχο ούτε τον είπε, ούτε τον έγραψε κανένας ίσα με σήμερα. Πέροχος είναι μονάχα ο κ. Ξενόπουλος και για πέροχο τον έθαύμασαν και τον χειροκρότησαν οι δυο πέροχοι κ. κ. Χατζιδάκις και Κλέωνας Ραγκαβῆς που παρευρέθησαν εκεί για να έπισημοποιήσουν με την παρουσία τους τη φιλολογική ψευτιά ο ένας και την λογοτεχνική άνοησία ο δεύτερος.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

Ρόδα κι' άνθούς δε σῶς ζητῶ ή παρθενιά, που μένει
Για πάντα εδώ άνερώτευτη με τον καημό της νεότης·
Τι να τα κάνει τ' άνθη σας ή χάρη ή πεθαμένη;
Μόνο ένα δάκρυ σῶς ζητῶ άγνό σαν τ' όνειρό της:

H.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πως μερικοί μας δημοσιογράφοι, άμα άκουσαν τα κατορθώματα του Μικάδου, του τηλεγράφου «Τοία ή έώα άει, ώ ντε 'Εώας»

Πως ο Κλαίων Ραγκαβῆς χαρακτήρισε άτεγγο το σίχο επειδή έχει δυο σύμφωνα.

Πως ιδανικό και τέλειο είναι το κλάμα των μωρών που δεν έχει σύμφωνα καθόλου.

Πως όταν μεγαλώσεις, κατορθώνεις το τέλειο, αν άπαγγέλνεις με μια καφή πατάτα στο στόμα σου.

Πως ο Δροσίνης θα παρουσιάσει καινούργια στατιστικά στο Συνέδριο.

Πως το Συνέδριο θα ορατίσει.

Πως το Συνέδριο θ' αποφασίσει στο εξής τα στατιστικά του Δροσίνη να λέγονται Σαστιστικά.

Πως ο Αθηνήτης χαρακτήρισε τον τίτλο του άρθου «'Ομοσα και Χατζιδάκις» ως λογοκλοπία.

Πως είναι παρμένος ο τίτλος από την 'Αστρονομία ΦλαμμαριΟΝΟΣ—Αθηνήτου.

Πως ο Έφταλιώτης, άμα διάβασε τα «Νανουρίσματα» του Κώστα Σ. Γ. είπε «'Ορίστε άλλο ένα κεφάλι στη Λεγναία 'Υδρα».

Πως ο Νουμάς θα μῶς παρουσιάξη κάθε βδομάδα από ένα καινούργιο τέτοιο κεφάλι.

Πως οι αντιμαλλιάροι δεν επιθυμούν πια να λέγονται Καοιδιαρείοι.

Πως προιμούν τ' όνομα «Σπανοί».

Πως ο λόγος είναι επειδή τα έργα τους είναι τόσο σπάνια.

Πως ο Μιοτριώτης συχνά δνειρεύεται τον Μπενή-Ψάλτη

Πως βλέπει τον κ. Εισαγγελέα οἶ να παίζει κλωτσοκουφί με κόκκινη σκούφια.

Πως ο Χατζιδάκις προσκάλεσε τον Πάλλη σε μονομαχία.

Πως η μονομαχία θα γίνει με πάλλες άρβανίτικες.

ΓΑΩΣΣΙΤΣΑ

3) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Z.

Το πρωί, ύστερ' από την Έκκλησιά, ένας φίλος του παπα είχε την καλοσύνη να θυμηθῆ πως ο αιδεσιμώτατος εδώ και τόσες μέρες, έπινε νερό μόνο και τώστειλε ένα χιλιάρικο μοσχάτο κρασί. Πῆγε να τρελλαθῆ από τη χαρά του ο καημένος ο Παπασπύρος, άμα είδε ένα τέτοιο κελεπούρι, και είπε χίλιες εύκες για το φίλο του το Θύμιο, που του τώστειλε. Τρίβοντας ύστερο τα χέρια του από τη χαρά του:

— Ξέρεις τί λέω, παπαδιά; λέει στη συβία του.

— Τί πρῶμα; τ' άπολογιέται έκείνη.

— Όπως το καλό το φαί θέλει καλό κρασί, έτσι και το καλό το κρασί θέλει καλό φαί. Λοιπόν να σράξης τον ένα τον πέτεινο σήμερα, και να τον μαερέψης με ρίζι. Ξέρεις πλειά έσύ! Τό ζουμι ἄς είναι λιγώτερο και το βούτυρο κομματάκι παραπάνω.

— Καλά, καλά.

— Μα για να σου πῶ. Βλέπω πως κρένεις ακόμα χωρίς καρδιά. Ένοια σου όμως, και σήμερα με το μοσχάτο το κρασί θα τα σιάξωμε, και θα τα σιάξωμε με τρόπο που να μη τα ξαναχαλάσωμε.

Τό φαί στην ώρα του ήταν γενομένο, καθώς τό 'χε παραγγείλει ο παπῶς, και αφού έτοιμάστηκαν όλα, κάθισε ο ένας άντίκρυ στον άλλο. Για το κρασί όμως, επειδή η τσούτρα είχε στεγνώσει κ' έτρεχε, η παπαδιά έβαλε ένα ποτήρι στο τραπέζι.

— Μα δεν είπαμε να βάλης ένα ποτήρι μονάχα, παπαδιά μου, της λέει ο συβίος της.

— Άμ πόσα να βάλω, χίλια;

— Ούτε χίλια, ούτε πεντακόσια, θα βάλης μονάχα δυο, όσοι είμαστε δηλαδή. Και με ένα πίνουμε, αλλά εγώ θέλω να κάμωμε και τόκα.

— Έμένα δε μου χρειάζεται κρασί, δε θέλω.

— Έγώ όμως θέλω να πῆς, και αφού τό θέλω εγώ, πρέπει να τό κάμης. Δε μου καυχῆστηκες έχτες πως, ό,τι

σου πῶ, δε λῆς όχι;

— Δεν πίνω, γιατί δεν τό 'χω μαθημένο και θα με ζαλίση.

— Αυτό είναι τέτοιο κρασί, που, όχι μόνο δε ζαλίζει αλλά και ξεζαλίζει. Έσένα μάλιστα θα σ' ώφελήση και στη λιγούρα, κι από τώρα κ' ύστερα ν' άρχινήσης να πίνης ταχτικά. Θα μου πῆς πως δεν έχομε τό ξέρω, μα ύστερ' από κάνα δυο μέρες θα πάω να φέρω, κ' έννοια σου.

Είν' αλήθεια πως ο παπῶς και πολύ, πολύ δεν τό θελε ή καρδιά του, ύστερ' από 'να τόσο ραμαζάνι, να 'χη και σύντροφο σ' ένα μόνο χιλιάρικο, κι ἄς ήταν κ' η παπαδιά ο σύντροφος αυτός, όμως ήθελε να ψαρέψη την παπαδιά για τη βουλειά που ξέρομε. Κι αυτή ύστερ' από πολλά νάζα και καμώματα ποσκέφτηκε να πιῆ λίγο αλλά και να κάμη τον κόπο να κερῶση κιόλας.

Να μη τα πολυλογούμε, ύστερ' από τέσσερες—πέντε βούκας ήρθε κ' η άράδα του κρασιού.

— Έλα, παπαδιά, της λέει, βάλε να πιοῦμε, γιατί μου σκάλωσε ή βούκα στο λαιμό. Βάνε σε μια μικρή μπουτίλια, γιατί το χιλιάρικο δε συγυρίζεται.

Η παπαδιά λοιπόν πῆρε το κρασί κι' άρχίνησε να κερῶνη. Έφραξε το στόμα της μπουτίλιας με το μεγάλο το δάχτυλο, καθώς κάμουν οι κάπηλοι, κ' έχυσε πρώτα

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Φίλτατε,

Σ' ένα παρασμένο φύλλο του «Νουμά» ο συνεργάτης σας κ. Τεφανίκης γράφει πως «είναι κρίμας που ο κ. Πολίτης έκτοτε επιμένει στο φραγκισμό «Μελέται επί του βίου». Γιατί τάχα όχι περί του βίου». Σ' αυτό παρατηρήσαμε πως έχει άδικο ο κ. συνεργάτης σας γιατί ο κ. Πολίτης στις παραομιλίες του γράφει περί του βίου, «επί του βίου» έγραψε μόνο στο σύγγραμμά του για τη μυθολογία που εξέδωσε στα 1871.

A

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ Σ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ

ἀριστούχου διδάκτορος τῶν Μαθηματικῶν

Διὰ τὰς γυμνασιακὰς τάξεις καὶ διὰ τὰς εἰδικὰς Σχολὰς Δοκίμων, Εὐελπίδων καὶ Πολυτεχνείου.

Ἡ διδασκαλία γίνεται ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ κ. Δ. Μακρῆ (ἔδδς Πανεπιστημίου), ὅπου εὐγενῶς προσεφέρθη ὑπὲρ τῆς Διευθύνσεως ἡῶρος.

Πληροφορίαι, ἔδδς Ζωοδόχου Πηγῆς 75, καὶ ἐν τῇ Βιομηχ. Ἀκαδημίᾳ (πλατεία Κένιγγος).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ένας διάλογος ἀπάνου στοῦ περίφημο ποίημα τοῦ κ. Σταματιάκη Βίλδη.

— Ἐτὴν διάβασε τὴν ὑπὲρ πάντων προσευχὴν ; Πῶς σοῦ φάνηκε ;

— «Ἐξέσσι Κλαζομένοις ἀσχημονεῖν !»

— Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε ἕνα ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας κ. Στεφ. Ραμᾶ : «Οἱ Μαλλιαροί», ποῦ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν συνδέλειξη τοῦ κ. Ξεν. Ρεκλαμοπούλου.

σιγά-σιγά στοῦ ποτήρι τοῦ παπᾶ καὶ τὸ γιόμισε λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴ μέση. Ὅταν ἔχουε ὁμοσ στοῦ δικό της τὸ ποτήρι, γλύστρησε τὸ δάχτυλό της ἀπὸ τὸ στομα τῆς μοποίλιας καὶ γιόμισε τὸ ποτήρι ὡς τὰ χεῖλια· χύθηκε μάλιστα καὶ λίγο ἀπ' ἔξω.

— «Τύφλα ντέ!» λέει ἡ παπαδιά, ποῦ δὲν πρόσεξε τάχα.

— Δὲν πειράζει, παπαδιά μου, τῆς λέει ὁ παπᾶς, δὲν πειράζει. Ἄς πιοῦν λίγο κ' οἱ πεθαμένοι. Ἔλα τόκα!

Ἡ παπαδιά ἔκαμνε πῶς ντρέπονταν στὴν ἀρχή, μὰ ἔπειτα μὲ χαμόγελο—τὸ πρῶτο δὰ ποῦ βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλια της ὑστερ' ἀπὸ τὴ χτεσινή τὴν ἱστορία—πῆρε κ' ἐκείνη τὸ ποτήρι στοῦ χέρι κ' ἔκαμαν τόκα.

Ὁ παπᾶς ἄδειασε τὸ ποτήρι του, μὰ κ' ἡ παπαδιά σ γὰ-σιγά, τὴν ὥρα ποῦ ἔβγαζεν ἕνα πόδαρο ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ πιάτο κατέβασε τὸ δικό της.

Σὲ λίγο ἄλλη μιὰ βουκα κάθισε στοῦ λαιμοῦ τοῦ παπᾶ, κ' ἡ καημένη ἡ παπαδιά, ποῦ περίμενε κι αὐτὴ ἀνυπόμονα νὰ ῥθῃ ἡ ὥρα νὰ ξαναβρέξῃ τὸ λάρυγγά της μὲ τὸ μοσχάτο, πῆρε τὴ μοποίλια στοῦ χέρι καὶ ξανάβαλε στοῦ ποτήρι τοῦ παπᾶ ὡς τὸ ἴδιο τὸ μέρος. Στὸ δικό της τὸ ποτήρι γλύστρησε πάλι τὸ δάχτυλό της· οἱ πεθαμένοι ὁμοσ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἤπιαν οἱ φουκαράδες.

«Μπὰ Χριστὸς καὶ Παναγιά! λέει ἡ παπαδιά, στραβώθηκα, τί ἔπαθα σήμερα ;»

— Ἐμάθαμε πῶς γιὰ τὴν Ἀκαδημία μας θὰ ζητηθῇ ἐπίσχυση κ' ἀπὸ τὶς διάφορες συντεχνίες.

— Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ὑποδείξῃ κ' ἀπὸ ἕνα ὑποψήφιο. Ἡ συντεχνία τῶν σκουπιδιαρέων, καθ' ἃ εἰς ἀσφαλούς πηγῆς μανθάνομεν, θὰ ὑποδείξῃ γιὰ ὑποψήφιο τῆς τὸν κ. Κουρούπη, ἐπειδὴ ἔχει γράψῃ τὴν «Σκουπιτιάδα».

— Κατὰ τὴν Ἀστραπή, ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀποφάσισε νὰγοράσῃ... μιὰ φωτογραφία τοῦ Πλάτωνα.

— Τὴν φωτογραφία αὐτὴ τὴν εἶχε τροβήξῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὁ κ. Κέβρας στὰ 390 πρὸ Χριστοῦ, δταν ἀκόμα ὁ Πλάτωνας εἶτανε ἀπάνου στὴ βρῆση του.

— Ὅμορφώτατα τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύει ὁ διευθυντῆς τῶν «Παναθηναίων» κ. Μισαηλίδης στὴν «Ἐσπερινή».

— Πιὸ ὁμορφα κ' ἀπὸ τὰ πεζὰ ποιήματά του ποῦ δημοσιεύει κάποτε «χρεῖας τυχοῦσης» στὰ «Παναθηναία».

— Ἡ «Περικλεῆς Ἀσπασία» τοῦ κ. Φιλαρέτου δὲν εἶναι ἐκλογικὸς λόγος, ὅπως νομίζουν μερικοί.

— Εἶναι μελέτη περὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἥποια ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν καὶ τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Βόλου ποῦ τὸν κατεδίκασαν εἰς ρητορικὴν ἀργίαν.

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος ξεθυμένει τώρα ἀπάνου στοῦ χαρτί.

— Ἀληθόνως θὰ μείνῃ τὸ ζετίνχημα ποῦκανε στοῦ «Ν Ἄστου» ὁ Ἀναφάδηςτος Κουκάκης στὸν κ. Ἰσαυρο Ρογκαβῆ.

— Ὁ συνάγωγος τοῦ κατηγορουμένου κ. Ἀργύρογλου ἡ Ἀσημόπουλος ἐθύμωσε γι' αὐτὸ, μὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ ὁ πελάτης του θὰ μάθῃ νὰ μὴ κἀνῃ πιά δραματικὲς ἀταξίες εἰς βίρος τοῦ ταμείου τοῦ Βασ. Θεάτρου.

— Γιὰ τὸ «μαγεμένο ποτήρι» τοῦ κ. Πολέμη, κρεῖττον τὸ σιγᾶν, ἀφοῦ εἶτανε ἕμμετρο ἀνίγνωσμα γιὰ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὸν κ. Ξενόπουλο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Μ. Manchester. Ἐλάβαμε καὶ τὸ Ε'. Εὐχαριστοῦμε.

—κ. Σκώψ. Τρίτη φορὰ ποῦ κάνετε αὐτὸ τὸ ἀνόητο χωρητικό. Τὴν πρώτη φορὰ μᾶς ἔστειλατε ἕνα διήγημα Γερμανικὸ τάχα. Τὴ δεύτερη κάτι ποιήματα μ' ἕνα γράμμα ἀγενέστατο. Τὴν τρίτη τὸν αὐτικὰδάδαο κριτικὸ σας. Τὸ τελευταῖο ἴσως τὸ δημοσιεύουμε, ἂν μᾶς περισσέψῃ ἡῶρος καμμιά μέρα, γιὰ νὰ γελάσετε καὶ λόγου σας, ὅπως γελάσαμε καὶ μᾶς; σὰν τὸ διαβάσετε τυπωμένο. Ὁχρεῖτε ὁμοσ πῶς ταιριάζει σὲ ἄντρα—γιατὶ τέτοιος θάσαστε καὶ λόγου σας—νὰ βρῖξῃ τὸν κόσμο, χωρὶς νᾶχῃ τὴν παλληκαριά νὰ φανερώνῃ καὶ τάληινό του ὄνομα;—κ. Ρ. Φιλ. Τὸ λάβαμε τὸν δὲ Κουρούπη ἄφει, νὰ κουρουπεύεται.—κ. Χαζίδης. Συμφωνοῦμε μᾶς! σας πῶς ὁ Παλαμᾶς δὲν ἔπρεπε νὰπαντήτῃ σοδαρὰ στὸν κ. Ξενόπουλο γιὰ τὶς μαλλιαροαηδίες του. Ἔτσι τώρα τὸν κάνει νὰ κοκορεύεται καὶ νὰ λέῃ πῶς εἶταν τάχα σοδαρὴ ἡ διάλεξή του, ἀφοῦ σοδαρὰ

τοῦ ἀπαντάει κ' ὁ Παλαμᾶς, Ἄν μίλησε, ὅπως μίλησε ὁ ἄνθρωπος, τὸκανε γιὰ ρεκλάμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τὴ χαιρέται καὶ νὰ μὴ τοῦ χαλάσουν τὸ σηκί. Μὰ τί νὰ τὸν κἀνῃ τὸν Παλαμᾶ ποῦ μὲ τὴν καλωσύνη του ἔχει δώσει φτερὰ σ' ὅλες τὶς σαῦρες καὶ στὰ σαλιγκάρια!—κ. Ἀστραπίδης. Σ μρωνοῦμε πληρέστατα μὲ τὴν «Ἀστραπή» τῆς παρασμένης Τετάρτης, πῶς ὁ κ. Κλέωνας τιμᾶει τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα περισσότερο τῶν διαφόρων «Ψυχάρηδων, Παλαμᾶδων καὶ Νουμάδων» καὶ ὅτ στὴν τιμὴ αὐτῆ τῶν Ἑλλ. δραμάτων καὶ γραμμάτων μο, νᾶχα ἡ «Ἀστραπή» τὸν φτάνει καὶ τὸν ξεπερνᾷ κάποτε. Δὲν συμφωνοῦμε δὲ μᾶς! σας πῶς εἶναι ἀγγίματος ὁ ἄνθρωπος, γιατί ἔγραψε «Οἱ Σαῦραι» ἀντὶ νὰ γοᾶψῃ, ὅπως εἶναι καὶ τὸ σωστό, «Οἱ Σαῦρες». Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ «σαῦρες» ἀρσενικὲς καὶ νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὲς ὁ ποιητῆς τῶν «Ἀλγέων-Ἀλγῶν».—κ. I. Δ. Υ. London Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὸ καιρὸ ἂν καὶ τὸ νομίζουμε περιττό, ἀφοῦ τὸ λεξικὸ ποῦ ζητᾶτε τῶχομε ὄλοι στὴ γλώσσα μας. Μήπως τοῦ λόγου σας μιλάτε μονάχα Ἑγγλέζικα;—κ. Κώστα Σ. Γ. Τὰ λάβαμε θὰ σᾶς γράψουμε.—Σ' ἕνα δάσκαλο στὴ Σκόπελο τῆς Μιτυλήνης. Λάβαμε τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Δὲ μᾶς γράψετε τάληινό σας ὄνομα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε; Εἶναι ἀνάγκη.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμᾶς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 327,140 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἕνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιδάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Ρραπέζης εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θελοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμειβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμᾶς τὴν 19 Μαρτίου ἔ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμοκογία τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἀρτίον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1904 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκάστη.

Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, ποῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου πῶς καὶ ἡ ὑπομονὴ σου ἔχει κι αὐτὴ τὰ δριά της
Σὲ χαιρετῶ
Πάντα δικός σου
Σ...

Υπεύθυνος γιὰ τὰ λάθια τῆς ἀντιγραφῆς
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΒΕΑΡΧΟΣ

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ“

ΤΟΜΟΣ Β΄.

Πουλιούνται στοῦ βιβλιοπωλεῖο τῆς

«Ἐστίας» δρ. 5

Οἱ δύο τόμοι μᾶς! δραχ. 6.

— Δὲν πειράζει, παπαδιά μου, τῆς λέει πάλι ὁ παπᾶς. Νὰ στραβωθοῦν οἱ ὄχτροί μας, ὄχι ἐσὺ.

Ἡ ἀλήθεια ὁμοσ εἶναι πῶς ὁ αἰδεσιμώτατος κατὰ λαβε τώρα, ὅτι ἡ κυρὰ πρεσβυτέρα τῆ στιγμῆ ποῦ ἔβαζε στοῦ ποτήρι της, ὄχι μόνον δὲν στραβώνουνταν ἀλλὰ καὶ ἄνοιγε περισσότερο τὰ μάτια της, καὶ ὅτι πῶς φανερὰ ἀποδείχτηκε πλεῖα—ἀφοῦ τὸ δεύτερο τὸ ποτήρι τὸ κατέβασε μὲ μιὰ ἀνάσα τὴν ὥρα ποῦ βηχοῦσε ὁ παπᾶς—πῶς μὲ τὸ κρασί εἶχε πολλὰς φίλιες, κι αὐτὲς τὲς φίλιες τὲς πρωτόπιας δίγως ἄλλο μὲ τὸ κρασί τοῦ βουτσιοῦ, ποῦ ἄδειασε στὰ μισὰ τοῦ Μᾶη.

Μόλα ταῦτα ἔκαμε ὑπομονή, γιατί δὲν ἦταν γιὰ παράδοξο νὰ γλύστρησε καὶ δεύτερη φορὰ τὸ δάχτυλό της.

Τὴν τρίτη τὴ φορὰ τὰ ποτήρια ἦταν ἴσια-ἴσια, ἀλλὰ τὴν τετάρτη τὴ φορὰ πάλι τὸ ἴδιο τὸ κρασί στοῦ ποτήρι τοῦ παπᾶ, πάλι γλυστρᾶ τὸ δάχτυλο στοῦ δικό της.

«Τύφλα καὶ σκόντα ντέ, λέει! μπὰ σὲ καλὸ μου ἀλήθεια!»

Καὶ ὁ φουκαρὸς ὁ Παπασπύρος ποῦ ἔβλεπε τὸ χιλιάρικο ν' ἀδειάζῃ, δίγως νὰ γιομίζῃ ἡ κοιλιὰ του, ἔχασε τὴν ὁπομονὴ καὶ, προτεινόντας μπροστὰ στὴ σὺβία του ἀποφασιστικὰ τὸ ποτήρι του:

— Παπαδιά, τῆς λέει, κ' ἐμένα μιὰ τύφλα!

